

Redacció
i administració:
València, 244, 1er.
Barcelona-7
Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
D.L. 14387
Sol·licitat control O.J.D.
Imprès a Barceloneta
de Publicacions S.A.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Nosaltres,
malalts, necessitem
un Salvador;
desencaminats, un
guia; cecs, la llum;
assedegats, l'aigua
viva; moridors,
la vida; infants, un
pedagog..."

St. Climent
d'Alexandria. "El
Pedagog"

ANY II - N.º 94

Setmana del 12 al 18 de juliol del 1981

30 Ptes.

**El cardenal Jubany,
membre del Consell
vaticà per a les
finances**

El Sant Pare, per tal d'afrontar els problemes econòmics del Vaticà, ha instituit un consell de quinze cardenals de tot el món, entre els quals, com a únic representant d'Espanya, hi figura el doctor Narcís Jubany, arquebisbe de Barcelona.

La finalitat d'aquest consell és l'estudi dels problemes de caire organitzatiu i econòmic de la Santa Seu.

Afinant

La necessària unitat

La unitat és un valor cristià indiscutible. El Senyor ens l'ha proposada i mandada com un signe distintiu davant del món. — "Siguen uns..." — I la proclamem en el Credo quan confessem que "creiem en l'Església una...". Tanmateix que lluny estem de l'ideal. Deixant de banda la divisió entre les diverses esglésies i confessions cristianes — el gran escàndol! — la solució de la qual no està al nostre abast, hauríem de ser més sensibles a les petites, però no menys greus, divisions entre nosaltres. Es diria que no ens dolen. Ben al contrari sembla com si les acaronéssim i ens hi instal·lèssim trobant-hi un cert confort. Ens etiquetem mutuament, ens distanciem i ens quedem tan tranquils. A vegades la divisió és fruit de l'adopció de posicions extremes. Aleshores cal un gran esperit de fe i tota la caritat de l'Esperit per cercar, tanmateix, el punt d'unió... Però sovint, si es mira bé, es tracta tant sols d'una qüestió de tarannà, de matís. Aleshores el refús mutu esdevé greu. Denota una paorosa absència d'Amor, puix que l'Amor és com la força de gravitació — el pes — dels éssers espirituals.

Joan E. Jarque i Jutglar

Tema de les Jornades de les Migracions

La família migrant, altament vulnerable

El tema de la JORNADA no té cap necessitat de justificació. La família, cèl·lula fonamental de la societat, es converteix, a l'hora de la migració, en vulnerable en el seu doble element vital: en l'estabilitat i en la cohesió. Malgrat que es constata en les legislacions i acords internacionals una preocupació i interès per la família migrant, les circumstàncies que caracteritzen, avui dia encara, la mobilitat de la població, tenen, sovint, efectes morals adversos que provoquen el naufragi. En les intenses Jornades del Sínode Episcopal, celebrat a Roma, l'any passat, la problemàtica de la migració va aparèixer amb freqüència. Cal recordar les crides de Joan-Pau II sobre aquest tema, al qual va dedicar-hi el seu missatge anual amb motiu de la Jornada de les Migracions, de l'any passat.

La JORNADA DE LES MIGRACIONES, que se celebrarà, enguany, el dia 15 de novembre, tindrà per tema la FAMILIA MIGRANT.

Es pretén que la comunitat eclesial, així com la societat en general, reflexioni i compregui profundament, la realitat complexa dels problemes socials i humans que han d'afrontar les famílies que es veuen afectades pel fenomen de la mobilitat. El coneixement exacte dels obstacles, pot conduir a una acció eficaç i positiva.

Tot i que sigui veritat, que la família migrant no és una entitat separada de les altres famílies, sí que presenta unes característiques ben diferenciades: la mobilitat geogràfica i el desarrelament.

Minusvàlids de la Unió Soviètica, al Papa:

"Només les organitzacions caritatives poden ajudar-nos"

Moscú. — En una carta dirigida a Joan Pau II, minusvàlids de la Unió Soviètica han presentat la seva difícil situació i li han demanat ajut. Aquest ajut consisteix —segons la carta— que influeixi perquè, a Rússia, siguin permeses les organitzacions caritatives, ja que són prohibides per la llei.

La carta ha estat difosa a Londres pel Keston College, l'Institut per a la investigació de la religió i el comunisme.

La carta procedeix del "grup d'iniciatives per a la defensa dels drets dels minusvàlids a la Unió Soviètica" i en ella es lamenten que l'Any Internacional del Minusvàlid, declarat per les Nacions Unides, no ha tingut cap repercussió a Rússia, perquè "el govern —diu la carta—, no té la intenció de millorar la situació dels minusvàlids i no vol despertar una esperança per la seva publicitat, que no vol o no és capaç de complir".

"Es un servei a Catalunya", afirma

El bisbe de Girona cedeix el seu palau per a museu

Girona. — Monsenyor Jaume Camprodon presidí la inauguració de les obres realitzades al vell palau episcopal de Girona per a instal·lar-hi el museu d'art de la Diputació, de l'ajuntament de la ciutat i del propi bisbat. Aquestes obres han costat més de 10 milions de pessetes i constitueixen la segona fase del projecte aprovat pel Bisbat i la Diputació fa uns cinc anys.

Amb motiu de la inauguració Monsenyor Camprodon va pronunciar un breu parlament en el qual manifestà la satisfacció d'uns i altres pel "que suposa de servei al poble, als estudiosos de l'art als visitants que ens vulguin conèixer". En aquest sentit, el prelat gironí afegí que el museu és també "un servei a Catalunya, el servei de mostrar d'on venim i què hem estat, per a prendre consciència de qui som i fer-nos responsables d'allò que estem cridats a ser".

Monsenyor Camprodon va recordar que "el nostre poble ha estat obert a les diferents formes de manifestar la bellesa que li han arribat, procedents sobretot del nord i de llevant i, animat d'una sensibilitat creadora, no s'ha acontentat en copiar els mestres de fora, sinó que ha fet escola, aportant al camp de l'art noves obres amb trets ben genuïns". Digué que "quan un poble viu la dinàmica del rebre i del donar, transformant i enriquint el que ha rebut, és senyal que posseeix un esperit i unes arrels pròpies".

Tot seguit afegí que "el missatge cristià ha estat el gran inspirador dels nostres artistes, els quals s'han convertit en veritables catequistes del poble i, que per aquest camí, han fornit d'obres cimals l'art català". Com a exemple, posà el de la imatge de Santa Maria de Palera: "Hom diria que podeu trobar la Mare de Déu a la porta de qualsevol pagesia de la Garrotxa".

Finalment, Monsenyor Camprodon comentà que "en el moment present l'Església, que fou el fogar de la cultura catalana, sent l'esperó d'un deure: el deure de contribuir al seu redreçament i a la seva consolidació en la present renaixença". I concloué: "Per això el que ens anima en aquesta obra de col·laboració amb la Diputació no és només la conservació d'un patrimoni que hem rebut dels nostres majors i al qual no podem renunciar, sinó també i sobretot contribuir a l'educació en els valors de l'esperit de les generacions que vindran, labor de base per a la construcció d'un poble".

A l'acte hi assistí el Conseller de Cultura, Max Canher; el President de la Diputació, Arcadi Calzada; el batlle de Girona, Joaquim Nadal; un representant del Govern Militar; el governador civil i altres autoritats.

M. Caballé

CADA DIA TREBALLEM AMB MÉS GENT D'EXPERIÈNCIA

En poc més de dos anys, més de 100.000 persones han confiat en el nostre servei Estalvi Tercera Edat. Persones, naturalment, d'experiència, que saben què significa treballar i estalviar. I que saben el preu que té i quan val la tranquil·litat a l'hora de confiar a algú els seus diners.

El servei Estalvi Tercera Edat

ofereix a totes les persones grans que han deixat de treballar una fórmula per a obtenir una bona rendibilitat dels seus diners, pocs o molts.

Vingui a veure'ns. Més de 100.000 persones estan molt satisfetes d'haver-ho fet en el seu dia.

Per a nosaltres, la Tercera Edat és la primera.

BANCA CATALANA
BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA

El Congrés de Lourdes, una lliçó pastoral

La setmana vinent, del 16 al 23, se celebra a Lourdes el XLII Congrés Eucarístic Internacional. Aquest esdeveniment important en la vida del catolicisme dels últims cent anys —el primer Congrés Eucarístic Internacional es va celebrar a Lille pel juny del 1881— no podrà evitar un cert to de desencant. És natural que l'anunciada i esperada presència de Joan Pau II hagués donat a aquesta manifestació un atractiu especial. La seva absència es farà notar, i no sols en l'aspecte "turístic". Aquest Papa, per la seva notable facilitat de comunicació amb el poble, té el do de comunicar una especial vibració espiritual als actes en els quals participa. Després d'alguns dies d'esperança, des de la seva recaiguda ja

fou cert que el Sant Pare no hi podria assistir. Aquesta absència trencarà un costum que podria anar esdevenint tradició. En efecte, des dels congressos de Bombay (1964) i Bogotà (1968) als quals assistí Pau VI començava a semblar natural que el Papa fos present a aquests grans aplecs del catolicisme. És veritat que en els últims, potser per ser més allunyades les seues dels congressos perquè coincidiren amb els últims anys de vida de Pau VI, el Papa no hi assistí. La decisió de Joan Pau II de presidir el de Lourdes rellança aquell començ de tradició.

Tanmateix, els francesos pensen celebrar el Congrés amb tota la solemnitat

programada i sobretot amb tota l'eficàcia pastoral que caracteritza l'esperit creatiu de l'Església francesa. Un Congrés Eucarístic avui podria presentar més d'un escull "pastoral". Els pastoralistes del país veí no sols han sabut evitar-los sinó que s'han proposat treure'n un bon profit. D'antuvi no han tingut cap escrúpol a presentar-lo a l'opinió pública com "l'esdeveniment més important per a l'Església de França des del Concili Vaticà II" i l'han envoltat d'una sèrie de treballs preparatoris —començats des de ja fa tres anys— de taules rodones i de trobades per a joves, simpòsiums teològics etc., que permeten esperar-ne molt més del que podria donar un simple aplec de multituds. Tota una lliçó de vitalitat pastoral.

El lector escriu

Obra del Bon Mot

-Caríssim; he llegit avui a Catalunya Cristiana n.º 91 i a la secció "El lector escriu" la notícia de la constitució de l'OBRA DEL BON MOT a semblança i paral·lel de la que havia existit del 1909 al 1939 i fundada per mossèn Ricard Aragó.

Ara les constants són diferents, el reneq de groller pràcticament no existeix però ha sorgit la paraula obscena, la grolleria, la vulgaritat, la porqueria en què volen "realitzar-se" nois i noies del nostre estimat país.

Es ací, doncs, on plantarem batalla i ja em començat amb bones perspectives.

El primer acte a Navas va assolir un gran èxit i ara ja tenim sol·licitat, a la Generalitat, el Saló de Sant Jordi per la seva presentació a Catalunya i presidida pel M.H. President ó l'adjunt Miquel Coll i Alentorn.

Passarem després al Saló de Cent del nostre ajuntament on ja tenim concedida la sala per la planificació i motivacions amb l'exposició complet de les nostres intencions.

Tenim demandades subvencions a les dues entitats que en teoria ens les han concedido, però hem d'esperar.

Agraïm Sr. Director la bona acollida a les pàgines de la nostra Catalunya Cristiana i us prego accepteu una altra notícia per si podeu inserir-la el dia i setmana que convinguí.

Apart va la nota i accepteu, Sr. Director, el testimoniatge de la nostra consideració i afecte més distingits.

Esteve Genovès i Moles

Càntic a una virtut poc comú: la tolerància

Joan Bestard Comas publicava recentment a la revista ECLESIA un comentari ple de suggeriments sobre la virtut de la tolerància. Creient-lo molt interessant, el reproduïm en la seva totalitat.

Darrerament, a Espanya les manifestacions d'intolerància (també les d'intolerància extrema i brutal, com és qualsevol tipus de terrorisme), són malauradament massa freqüents. El diàleg, el respecte mutu i la convivència civilitzada semblen fruits exòtics. Hem de redescobrir la virtut de la tolerància. I la tolerància no és res més que el pluralisme existencialment acceptat i viscut.

La tolerància no és una actitud passiva, ni molt menys covarda, que consisteixi a amagar el nostre pensament o en renunciar a les nostres idees. Tampoc no vol dir debilitat, falta de caràcter o poca fermesa en els plantejaments. La virtut de la tolerància no és incompatible amb l'autenticitat de les nostres conviccions.

La tolerància és una qualitat cívica molt important, que en una societat democràtica es fa cada vegada més necessària.

Esser tolerant significa saber respectar totes les actituds, les idees i els programes que intenten construir el bé comú.

En el camp polític, vol dir autèntic esperit democràtic. I en el camp religiós significa profund respecte per totes les creences.

Un home tolerant, en política, és un demòcrata que sap que té adversaris, però no enemics; que és totalment conscient que "partit" ve de "part", i que una part no pot monopolitzar-ho tot. A la ciència política ningú no la posseeix en exclusiva. Una persona autènticament tolerant, per tant, és sempre una persona bàsicament humil i sanament relativitzadora.

I un home tolerant, en religió, admet de bon grat el pluralisme confessional i voldria que sempre fos respectat el principi fonamental de la llibertat religiosa que consisteix a que ningú sigui coaccionat a creure, però que tota persona pugui creure.

El contrari de la tolerància és la intransigència. Un intransigent és un home hermèticament tancat en els seus raonaments i, de vegades, en els seus prejudicis, que pensa posseir en exclusiva la veritat i per això la imposa a tothom. L'absolutisme és la torre d'ivori on es refugia l'intransigent.

Aquesta tipologia sociològica, tolerància-intransigència, no la trobem en estat químicament pur en la realitat quotidiana, però el seu ús ens ajuda a estudiar amb més precisió les seves concretes manifestacions. Vegem tot seguit la multiplicitat de matisos que poden revestir aquestes manifestacions:

— La tolerància admet i vol positivament la diversitat. La intransigència imposa la uniformitat.

— La tolerància respecta totes les idees. La intransigència es tanca en el seu dogmatisme, sense admetre els plantejaments dels altres; més encara, tenint per enemic a qualsevol que no pensi igual.

— La tolerància es mou en una atmosfera de llibertat. La intransigència li té por.

— La tolerància és sanament relativitzadora enfront de totes les realitats humanes. La intransigència dogmatitza la seva posició com la única vàlida.

La tolerància està oberta al canvi i és acollidora. La intolerància es tanca, és recelosa i ataca frontalment.

— La tolerància fa el que pot a cada moment. La intransigència s'arrapa al maximalisme del "tot o res".

— La tolerància sap perdre. La intransigència fa de la derrota una tragèdia.

— La tolerància admet la crítica. La intransigència no la suporta.

— La tolerància està oberta al canvi. La intransigència pensa que qualsevol temps passat fou millor.

— La tolerància cerca la veritat amb els altres. La intransigència pensa posseir la veritat sense els altres.

— La tolerància usa com instrument el diàleg obert amb tothom. La intransigència es tanca dins el monòleg o bé dins el diàleg interessat dels qui pensen igual.

— La tolerància possibilita la convivència democràtica. La intransigència és essencialment revengista.

— La tolerància vol la pau, fonamentada en la justícia, la veritat i la llibertat. La intransigència fomenta la guerra, perquè creu que els seus arguments són tan vàlids i contundents que poden imposar-se per la força de la violència verbal o de les armes.

— La tolerància té com "evangeli secular" la Declaració Universal de Drets Humans. La intransigència encara es regeix per la llei del Talió.

— La tolerància es mou elegantment en un entorn secular i pluralista. La intransigència prefereix l'àmbit sectari i "dogmatista".

— La tolerància és acollidora. La intransigència refusa a tots aquells que no combreguen amb les seves idees.

— La tolerància adopta una respectuosa posició crítica davant del passat i està oberta a totes les realitats presents i futures. La intransigència canonitza el "seu" passat i es tanca davant de les realitats actuals i davant les línies de futur que no coincideixin amb els "seus" punts de vista.

Joan Bestard Comas

Avisos i comunicats

Barcelona

Associació de Sant Enric: Invita a tots els Enrics a la celebració de l'Eucaristia, que, el dia 13 juliol, dilluns, a les 8 del vespre, es farà a l'església de Maria Auxiliadora i Sant Josep, en la que es troba l'històric retable del Sant. Presidirà l'Eucaristia mossèn Enric Montfort, beneficiat de la Catedral. Hi haurà la veneració de la Reliquia del Sant. Recordarem, de manera especial, el nostre estimat mossèn Enric Colet. Els assistents seran obsequiats amb el tradicional "ceptre de l'emperador".

Institut de Teologia: Atorga el DIPLOMA EN TEOLOGIA. Els estudis duren tres anys. Les classes són vespertines, de dilluns a dijous. S'admeten també alumnes oients. Per a l'ingrés és necessari el COU o equivalent. Hom pot sotmetre's a una prova per a majors de 25 anys. Informació i preinscripció: de l'1 al 23 de setembre, de les 18,30 a les 20,30, c/. Diputació 231 (edifici del Seminari).

Santuari de la Mare de Déu de la Mercè: El dia 16 de juliol, festivitat de la Mare de Déu del Carme, es convoca els barcelonins per a pregar per l'església diocesana. A les 7,45 de la tarda, sant rosari; seguidament Vespres cantades i celebració de l'Eucaristia.

Tarda d'espiritualitat per a senyores: Dilluns, dia 15 de juliol, de 5 a 7 de la tarda, al carrer Llúria 13 (PP. Jesuïtes), a càrrec del P. Solé Assens. Informació i inscripcions: OEP, C/. Duran i Bas, 9, tels. 301 16 26 i 318 60 97.

Girona

Fraternitat cristiana de malalts i minusvàlids: Per cinquè any consecutiu la Fraternitat de la nostra diòcesi organitza, en arribar l'estiu, unes Colònies per a malalts i minusvàlids. Enguany i per iniciativa de l'O.N.U. ha estat declarat "Any Internacional del Minusvàlid", i per aconseguir uns objectius concrets s'ha centrat l'atenció en el següent lema: LA PLENA PARTICIPACIÓ. Bé, creiem que assistir a aquestes Colònies pot ser un primer pas a fer per assolir una veritable inserció a la resta de la societat. Si el teu desig és participar-hi, pots demanar informació a: Pere Planella, C/. del Terri, 7. tel. (972) 59 42 16., Cornellà de Terri (Girona).

Vic

A l'estiu, Exercicis espirituals: Com cada any la Delegació diocesana dels Exercicis espirituals ha programat dues tardes pel temps de vacances, per a matrimonis i persones soles.

Una es farà als Hostalets de Balenyà, del 29 de juliol al 2 d'agost, i serà dirigida per mossèn Rafael Portús; l'altra al Santuari de la Gleba, del 10 al 14 d'agost, i anirà a càrrec de Mn. Andreu Roca. Els qui es decideixin creiem que aprofitaran molt bé el temps de les vacances. Informació i inscripció: Delegació diocesana, c/. Santa Maria, 1. Vic. Tel. 886 06 55. o a les parròquies respectives.

El lector escriu

que "entre els avantpassats del qual hi hagué espanyols".

Certament se'n sap poc de la infància de "Monsieur Vicent". No se sap amb certesa ni la data de naixement ni el lloc. Ningú no pot provar que sigui francès d'origen. A Tamarit de Llitera, al carrer Bon-vehí, a pocs metres del lloc on va néixer la meua mare, a.c.s., hi ha una casa que es diu "Xeronimola". Aquest nom data del 1680, quan Maria de Pau, la pubilla de la casa, es va casar amb Jeroni Mola. En aquesta casa van néixer els pares de sant Vicent, que van emigrar a França a causa de les guerres del comte de Ribagorça i Sobrarb amb Felip II. Vicent va tornar a l'Aragó, a estudiar a Saragossa, quan el gran Pere de Cerbuna era el rector de la Universitat. Aquest era amic dels pares de sant Vicent, ja que havia nascut a la veïna villa de Fonz de Llitera.

¿Nasqué Vicent de Pau a can Xeronimola de Tamarit, com ho diu una làpida de marbre a la façana de la casa? El gran Marcelino Menéndez y Pelayo va fer aquest elogi d'una obra de l'historiador Hernández y Fajarnés sobre aquest tema: "El alegato de usted me ha convencido plenamente, y no sólo creo demostrada, con toda evidencia histórica, la oriundez aragonesa del Santo, sino que me inclino a creer que nació en Tamarite de Litera".

En escriure sobre el centenari del Sant, crec que val la pena de tenir en compte tot això i no ignorar l'origen aragonès d'aquest sant francès, de parla catalana.

Vostre en Crist. / Ignasi Segarra i Bañeres pvre.

Residències per a la tercera edat

Senyor director: He sentit a dir que cada dia proliferen més aquest tipus de residències per a la tercera edat. La demanda, especialment en aquesta època de vacances, és més gran, ja que per a molta gent és un problema tenir un avi o una àvia a casa, que els lliga. Unes vacances volen una certa llibertat. Estic totalment d'acord.

Es més, vull dir i deixar clar que no estic en contra de les "residències" que avui poden i han de fer un bon servei a la societat moderna. Tampoc estic en contra que tothom pugui gaudir d'unes merescudes vacances.

Però sí que estic en contra del fet que s'obrin residències sense el més mínim control per part dels qui els competeix la responsabilitat. I també ho estic amb aquells que, per tal de gaudir d'unes vacances deixen els avis en mans d'irresponsables i inexperts, els quals cobrant grans quantitats i sota la pell d'uns signes suposadament confessionals, obren, per a engany i menyspreu dels mateixos interessats, les portes d'unes anomenades "RESIDÈNCIA PARA LA TERCERA EDAD" que no ho són. I no ho són ni pel tracte, ni per la seguretat física, ni psíquica, ni per la netedat, ni pel més mínim concepte del respecte i del

dret humà a una digna atenció i comprensió.

Desitjo ésser informat àmpliament i per algú que sigui competent, sobre les normes existents per a obrir residències d'aquesta mena.

Sé que en certs llocs públics i privats hi ha un llibre de reclamacions a disposició del públic en general. Però, a qui puc adreçar-me per tal de denunciar les injustícies d'una residència que conec?

Esperant que algú m'ajudi, queda vostre afectíssim i amic / Francesc Xavier de Dou, diaca responsable Pastoral Sanitària del Sector de St. Gervasi.

"Vidu i pare de tres fills"

Sóc subscriptor de "Catalunya Cristiana" des del primer número i l'he llegida i la lleigeixo sempre amb molt d'interès, i en guardo moltes coses.

Us agraeixo la notícia de primera plana del n.º 91, acabat de rebre, sobre la meua probable pròxima ordenació sacerdotal, abans de final d'any.

Ara bé. En aquesta notícia vostra com en una altra que va publicar-se recentment, hi ha un error que m'agradaria que fos subsanat, i és: "... vidu i pare de quatre fills...". La notícia exacta i que em sembla molt interessant és la següent: "... vidu i pare de tres fills i, actualment, avi de vuit nets...". La resta de la notícia, que, com us dic agraeixo de cor, és totalment correcta.

Em sembla que val la pena de rectificar l'error, que no és vostre, sinó que ja ve d'altres publicacions, per l'interès, precisament, que té el poder-hi afegir els vuit nets, dels que fins ara no n'ha parlat mai ningú. Us ho agrairé sincerament. / Josep Pla i Casayas.

El poble necessita més informació

Lamento sincerament que el seu setmanari no hagi donat una informació més regular arran de la Campanya del Grup Xiroi perquè el Sant Pare vingui a Catalunya. Jo he anat seguint cada setmana les notícies sobre el tema i només he pogut veure el següent: el mes de març una petita informació — que quasi no es veia — anunciant la iniciativa; el mes d'abril aquella plana tan extraordinària; el mes de maig un petit article firmat pel Grup Xiroi; i ara no fa gaire un altre petitíssim anunci que deia que la campanya duraria fins a final de mes.

¿Per què aquesta manca d'informació? Crec que hauria estat molt millor estar al corrent del que passava cada setmana, perquè almenys jo ara em trobo que aquesta campanya no sé si ha constituït un èxit o un fracàs... En definitiva, que, com aquell qui diu, estic a les boires. I segur que com jo molts d'altres.

Bé, res més. I si pot ser, informi més sobre els temes més importants. El poble necessita informació. La jornada dels Mitjans de Comunicació Social així ens ho recorda.

/ Ismael Santpere i Cucurull (Terrassa).

A la notícia publicada a Catalunya Cristiana n.º 91 del proppassat 21 al 27 de juny, va ometre's el nom del nostre veterà i company de les singladures periodístiques, Esteve BUSQUETS i MOLES.

Esteve Busquets i Moles fou el primer en assabentar-se de la intenció de la creació de l'Obra i va adherir-s'hi immediatament, fins i tot fent-hi un oportú comentari en un article publicat al nostre col·lega, el "Correo Catalán".

S'han adherit a hores d'ara i s'espera molt més escalf, segons indicis. Els noms, doncs, són, apart dels ja anunciats al nostre setmanari: Sota patrocini de la Generalitat de Catalunya Conselleria d'Educació i Política Lingüística; el Centre Comarcal Lleidatà; Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana, I.P.E.E.C. de Miquel Terradell, arqueòleg i Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i la COORDINADORA d'ENTITATS Culturals dels Països Catalans.

Sorpresa en la campanya de la vinguda del Papa a Catalunya

Sóc un xiroi que he anat més d'un diumenge amb altres companys a recollir firmes perquè el Sant Pare vingui a Catalunya. I puc dir-li que ens hem trobat amb moltes sorpreses. Només li diré que, per exemple, en algunes parròquies no ens han deixat ser-hi presents —ni anunciar-ho al final de la Missa ni a fora el carrer— perquè resulta que això és una qüestió que s'ha de decidir en Consell Pastoral.

A mi em sembla molt bé que les coses es parlin i es posin a debat, però n'hi ha algunes que són indiscutibles. Si haguéssim anat a recollir firmes en favor de la legalització de l'avortament o de la pena de mort, encara es comprèn. Però, ¿tant espanta que el Sant Pare, el nostre pare, vingui a veure'ns? ¿Que és que potser ens hem portat malament i tenim por que ens renyí? Vaja, jo no comprenc gens això que ens ha passat en algunes parròquies.

Si vostè m'ho sap explicar, li ho agrairé molt.

Gràcies. / Jaume Jordi i Albert. Terrassa.

L'origen aragonès de sant Vicent de Pau

En el curt i interessant article sobre el centenari de sant Vicent de Pau que firmava en Luís Romay G. Arias al n.º 86 de C.C., 17-23 de maig, es diu que aquest gran sant: "Va néixer en un poblet de les Landes pirinenques, Pouy, pertanyent a la diòcesi de Dax" i

PETITS ANUNCIS

per a insertar ràpidament a CATALUNYA CRISTIANA els vostres petits anuncis truqueu al número 215 37 50

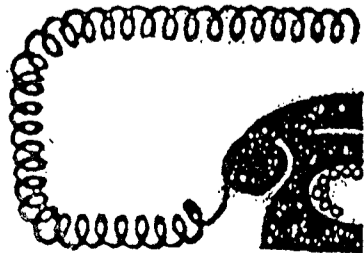
ES VEN fotocopiadora marca OLIMPIA, model Omega 203 de segona mà, en bones condicions. Telèfon: 215 24 33 - Barcelona.

SALOU a cinquanta metres de la platja dels Capellans es lloga apartament 6-7 llits completament equipat i moblat, per mesos o quinzenes. Lliure juny, juliol i setembre. Raó: T. 215 24 33 Petits anuncis.

Cerco dona interna per acompanyar matrimoni de vells a Lleida. Un d'ells invàlid. Les tardes les tindria lliures. Telèfon: 23.52.40 Lleida.

ES BUSCA professor de llatí per a classes particulars durant l'estiu. Telèfon: 201 42 26 / 92.

RESIDÈNCIA FOLCH I TORRES, carrer Elisabeths núms. 8 i 10. Residència per a nois. Ambient seriós i apte per a estudis. Preu módic. Per a informació: Tel. 257 83 42.

ES VEN pis ben conservat de quatre habitacions totes amb sol. Zona Guinardó. 75 metres quadrats. Telèfon: 235 43 41.

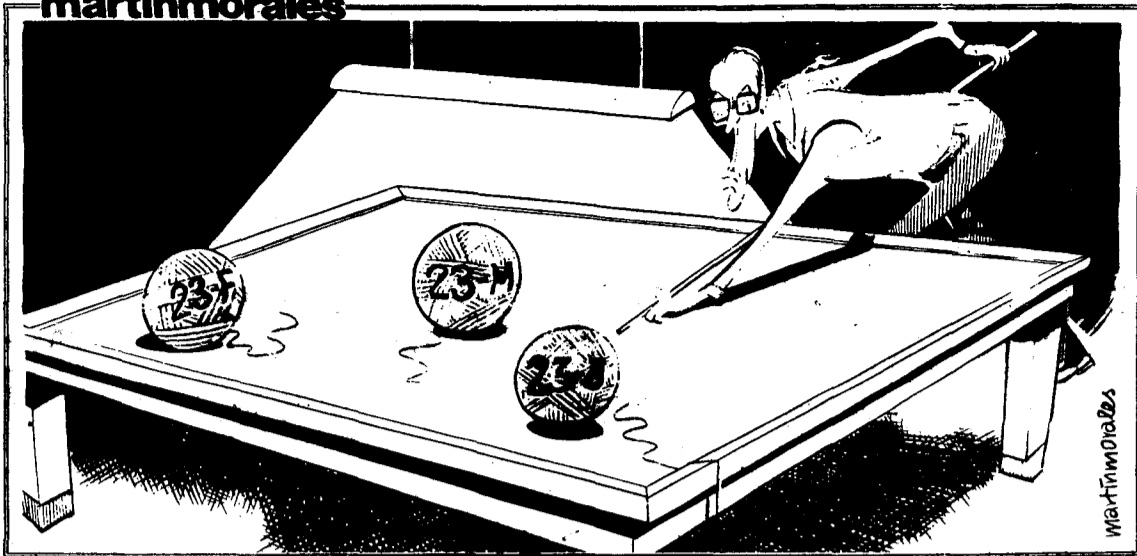
ES CERCA traductor del croata al català o al castellà. Treball remunerat, algunes hores per setmana a convenir. Telf.: 215 24 33 - Barcelona.

Residència Femenina d'Estiu

A Hostalets de Balenyà. Mesos de juliol i Setembre. Per informació: ORS c/. de la Torre, 28 àtic 1.º. Tel. 217 10 28, els dissabtes dies 20 i 27 de Juny de 4,30 a 8 tarda

RELOTGES ELECTRÒNICS PER A CAMPANAR AMB ESFERES O SENSE, adreceu-vos a ALPORT - Muntaner, 265 1. er, 1.º - Tel. 209 48 74 BARCELONA-21

martinmorales

De "El Periódico"

CATALUNYA

Barcelona demana les Olimpíades del 1992

Barcelona va demanar oficialment ésser la seu dels Jocs Olímpics del 1992. L'Ajuntament ho aprovà per unanimitat.

La data coincideix, a més, amb el 500 aniversari de la descoberta d'Amèrica per Cristòfor Colom, la qual cosa li dona encara més importància a la demanda municipal. Per aquest motiu, el batlle va proposar la creació d'una comissió cívica integrada per representants esportius, econòmics, ciutadans, turístics, etc., perquè estudiï els avantatges, inconvenients, preu, finançament i altres aspectes que pugui menar la declaració de Barcelona com a seu olímpica. De celebrar-se ací, és intenció de l'Ajuntament que les Olimpíades se celebrin en diverses localitats catalanes.

Reclamen la meitat del Patrimoni sindical

La Unió de la Petita i Mitjana Empresa de Catalunya (UPYMC) assenyala que "hom podria reclamar més del cinquanta per cent del total del patrimoni sindical per a les PYME".

Si hom considera que la quota sindical era sufragada en un 88,3 per cent per l'empresari, i el 16,7 per cent pel treballador i tenint en compte que els empresaris de petita i mitjana empresa representen i han representat el 85 per cent dels llocs de treball, pels quals s'ha cotitzat aquesta quota sindical patronal, resulta que el 55,7 per cent del total del patrimoni sindical ha estat format amb contribució de l'empresari del PYME.

L'ajuntament de Barcelona no s'ha fet càrrec d'una col·lecció d'art

La Secció Tercera de l'Audiència de Barcelona ha absolt del delicte de danys un processat que va llençar a la piscina d'una finca particular set figures romàniques, part d'una col·lecció de diverses desenes, a fi de cridar l'atenció pública sobre l'actitud de l'Ajuntament de Barcelona, institució beneficiària d'aquesta col·lecció des del 1970 —any en el que va morir el seu propietari, oncle de l'acusat— i que encara no s'ha fet càrrec del llegat.

La col·lecció és composta, se-

gons sembla, per més de 150 peces, moltes d'elles romàniques i gòtiques i per un valor de més de vuitanta milions de pessetes. La condició consistia que l'Ajuntament havia d'instalar "adequadament" les esmentades obres en museus o llocs semblants.

Objectors de consciència tornen la cartilla militar

Setze reservistes de tot l'Estat espanyol, set pertanyents a Catalunya, agrupats tots ells en el COPS (Col·lectiu d'Objectors Postservei militar), van lliurar ahir per correu certificat i amb destinació al ministeri de Defensa la cartilla i els documents d'identitat militar, tot rebutjant la pertinença a l'exèrcit i declarant-se, per tant, objectors de consciència.

ESpanya

Ja és pot recórrer al Consell d'Europa

L'article 25 de la Convenció europea per a la protecció i salvaguarda dels drets de l'home del Consell d'Europa ha estat ratificat pel Govern de l'Estat espanyol i això permetrà que

tots els ciutadans individualment o en associacions puguin recórrer al Tribunal dels Drets del Home d'Strasbourg un cop esgotades totes les instàncies nacionals i després de passar pel secretariat del Consell que intentarà resoldre el greuge abans que intervingui el Tribunal.

El reconeixement d'una instància superior judicial és una mostra de democràcia i de llibertat que pocs països al món volen fer.

El Rei jurarà respectar els drets autonòmics

La Mesa del Congrés dels Diputats, va estudiar el projecte de reglament de sessions conjuntes de les dues Cambres. Segons aquest projecte, quan el Congrés i el Senat es reuneixin per a prendre jurament del Rei, aquest jurarà respectar i fer respectar la Constitució i els drets de les comunitats autònomes.

El Parlament basc va elegir els senadors

El Parlament basc va elegir els tres senadors que representaran la comunitat autònoma basca a la Cambra alta. Els elegits són Ignacio Gaminde, del Partit Nacionalista Basc, Enrique Casas, del PSE-PSOE, i l'independent proposat pel PNB Juan Ignacio Uría.

Punt de vista

Iran: teocràcia 1981

L'actualitat estricta i la història recent demostren que, en la revolució que va destronar el Xa a l'Iran, es barrejaven intencions i ideologies molt diferents. La lluita contra la dictadura i la dependència dels EUA, com també de vegades, espèreren objectius que probablement puguin ser assolits solts, però, fins i tot, conjuntament. El després —força il·luminat— del Xa ha estat substituït per una teocràcia 1981, però, altres forces polítiques que participaren en la revolució volien —i volen— la creació d'un Estat modern.

Aquesta creació exigeix que l'Iran faci el salt que Turquia va fer fa seixanta anys, però aquesta exigència, a la pràctica, és impossible de dur a la realització en una societat que ha viscut el canvi de règim sota la pressió i la incitació de motivacions religioses: si el Xa va sortir de l'Iran com a conseqüència del reviscolament d'una gran secta islàmica, és comprensible que aquesta —vencedora— no hagi sabut resistir la temptació de la teocràcia. Tot això, del nostre món estant, es fa difícil de comprendre, però és més entenedor si hom fa el salt històric corresponent i se situa a l'Edat Mitjana real que viu l'Iran.

L'existència d'una autèntica teocràcia en ple segle XX, si més no per a nosaltres, occidentals, crea la imatge d'un desequilibri temporal: tornen a aparèixer imatges i tics que —nosaltres— suposàvem superats, però que resulta que continuen ben vius; són imatges i tics que, dissortadament, formen part del nostre record històric i que l'actualitat —tràgica— de l'Iran ens recorda gairebé cada dia.

Mentre la guerra contra l'Iraq no ha estat superada, l'agitació interior, sovint, sembla tan viva com durant el darrer període del Xa. A la vegada, l'antiga riquesa —molt mal repartida, sens dubte— no recupera el ritme i mena a una pobresa que —molt més ben repartida, probablement— pot servir per a fer general la misèria. Ultra això, el mateix component religiós a l'hora de la política internacional, tan viva i operant a la zona, impedeix aliances i apromaments que podrien compensar l'anterior amistat nord-americana.

La teocràcia 1981 de l'Iran, per aquests camins, corre el risc de convertir l'opulència estantíssima del Xa en migradesa general. I la nova societat, precisament perquè és com la configuren els successors del Xa, no compta —ni pot comptar— amb els estris necessaris per a endegar la situació.

Josep Faulí

MÓN

700 desapareguts a El Salvador

Almenys 754 salvadorens han

desaparegut per motius polítics en els darrers vint mesos segons un comunicat fet públic pel Socors Jurídic de l'Arquebisbat. La situació política en aquest país centreamericà continua molt confusa degut a les actuacions de bandes d'extrema dreta i els guerrillers d'extrema esquerra. La situació de guerra civil i de greus represions està duent aquest petit país a la ruïna i al caos social i econòmic.

Entre els segrestats hi ha el president de l'Institut Nacional de Cafè, el president de la Societat d'Ortopèdia i el vice-president de la Creu Roja.

El Machu-Picchu, en perill

Les fortes pluges que cauen en la vall sagrada dels inques estan ocasionant enderrocaments dins l'estructura de la ciutadella de Machu Picchu, considerada com la vuitena meravella del món: Els esmentats enderrocaments, nou en total, han afectat el sector de la ciutadella anomenat "barri popular" i el lloc on es troba el monument solar "El Intihuatana". D'uns anys ençà, el clima, el turisme i la invasió d'una herba feratgera africana, el kikuyo, afecten i posen en perill la integritat de Machu-Picchu. Situada en un pic acinglerat de 3.000 metres, la ciutadella romangué amagada del món durant quatre cents anys. Fou descoberta el 1911. Hom creu que una tercera part de la ciutadella està formada per galeries subterrànies encara desconegudes.

Educar malament els fills

Pel seu interès, com fem sempre que l'abundància d'originals ens ho permet, publiquem la glossa dominical del Dr. Jubany. Aquesta ens afalaga d'una manera particular, ja que, en un dels primers números de "CATALUNYA CRISTIANA", sortí ja publicat aquest comunicat de la Direcció General de la policia de Seattle.

Durant algun temps, una emissora de ràdio del nostre país ha anat explicant, els diumenges al matí, cada una de les deu condicions per les quals uns pares poden fer de llurs fills uns veritables delinqüents. A ningú no se li acudirà dubtar de l'encert d'aquest programa, per la gran importància que té l'educació dels infants per part de llurs pares.

Aquelles deu condicions foren publicades per la Direcció General de Policia de Seattle (Washington), als Estats Units d'Amèrica. ¡Per a evitar que els nens creixin sense cap mena de norma i es comportin després de la mateixa manera en la societat!

El títol que encapçala el tema que tractem és el següent: "Si voleu fer del vostre fill un delinqüent". Heus ací les condicions que calen:

- Doneu-li des de la infantesa tot el que vulgui: així arribarà a gran, convençut que el món sencer li deu tot.
- Si diu niceses, rieu: així creurà que és molt graciós.
- No li doneu cap formació espiritual: així creixerà sense fe i sense cap temor de Déu.

—No li digueu mai: "Això està malament": així no tindrà cap complex de culpa. Més tard, quan, per exemple, sigui arrestat per robar un cotxe, estarà convençut que és la societat que el persegueix.

—Recolliu tot allò que ell llença per terra: així es convencerà que tothom està al seu servei.

—Deixeu-li llegir tot: així el seu esperit es complaurà amb qualsevol turpitud, encara que sigui la més gran immundícia.

—Discuti sempre davant d'ell: així si la família algun dia es destrueix, ell es farà el desentès.

—Deixeu-li tot el diner que vulgui: així ni tan sols sospitarà que s'hagi de treballar per a poder disposar de diner.

—Que tots els seus desigs siguin satisfets: així mai no esdevindrà frustrat...!

—Doneu-li sempre la raó: així creurà que els professors, la gent i la llei sempre li desitgen mal.

I acaba dient el text: quan el vostre fill hagi esdevingut un veritable desastre, digueu ben alt que mai no heu pogut fer res per ell.

Us heu preparat una vida de dolors. I certament la tindreu.

El nostre gran escriptor Jaume Balmes escriu el següent: "El dia en què els pares es portessin malament i oblidessin tenir cura (educar) de llurs fills, el llinatge humà caminaria vers la seva ruïna."

Els comentaris són endebades.
El Cardenal-Arquebisbe

“Joan Pau II governa l'Església des de la clínica”

L'atemptat fruit d'una conspiració

El Secretari d'Estat, Agostino Casaroli, expressa la sospita que l'atemptat del 13 de maig no hagi estat obra d'una sola persona. A l'ensem, respongué a especulacions de la premsa en afirmar que Joan Pau II “segueix governant l'Església de la seva cambra del policlínic Gemelli”.

El motiu d'aquestes declaracions del cardenal Casaroli fou l'homília de la missa que va concelebrar, en lloc del Papa, a la basílica vaticana, amb ocasió de la festa dels sants Pere i Pau, en presència d'una delegació ortodoxa oficial del Patriarcat ecumènic de Constantinoble.

L'atemptat ocorregut enmig de l'Església

El purpurat parlà en la seva homília de la “sacrílega actuació” de l'atemptat ocorregut “enmig de l'Església” per un cor hostil en “armar una mà enemiga contra el Papa, precisament aquest Papa”.

El cardenal Casaroli expressà la sospita que l'atemptat a Joan Pau II hagi estat organitzat no per un cor, sinó per “cors hostils”. Afegí que el turc Mehmet Ali Agca va voler “fer callar una veu que només s'ha aixecat per a proclamar la veritat, amb una valentia que és el fruit de l'amor, per a predicar la caritat i la justícia, per anunciar la pau”.

L'“increïble atemptat”, digué també el cardenal Casaroli, “ha deixat la humanitat sorpresa i consternada”, i a l'Església “plena de tristor, però ajudada per la llum de la fe i consolada ara, per una nova esperança”.

“Que us arribi el ressò de la nostra pregària”

Casaroli va destacar la presència de la delegació ortodoxa enviada pel patriarca ecumènic, Demetrios I, i presidida pel metropolita Meliton de Calcedònia,

i remarcà el seu significat en el camí de les Esglésies envers la “plena unitat”.

Després, tot emocionat i recordant el Sant Pare, va dir: “Tant de bo Joan Pau II pugui continuar, amb una gran força, restablert i renovellat, donant confiança a un món que mira amb inseguretat i preocupació el seu present i el seu futur”.

“Beatíssim Pare —va dir el cardenal—, arribi en aquest moment el ressò de la pregària amb la qual us acompanyem fins la cambra de l'hospital, des d'on seguïu governant l'Església, amb l'esforç i el sacrifici de la vostra persona en la qual seguïu pregant per tots nosaltres. L'Església i el món us necessiten: que el Senyor ens concedeixi que torneu a estar entre nosaltres, amb el somriure del pare, la saviesa del guia espiritual, l'autoritat de Pere i l'ardor missioner de l'apòstol Pau”.

El Papa parla de la seva malaltia

El missatge gravat el dissabte, dia 27 de juny; vigília de sant Pere, a l'hospital Gemelli, va durar vuit minuts; el sant Pare el pronuncià amb una veu força accentuada, encara que amb senyals notables de debilitat.

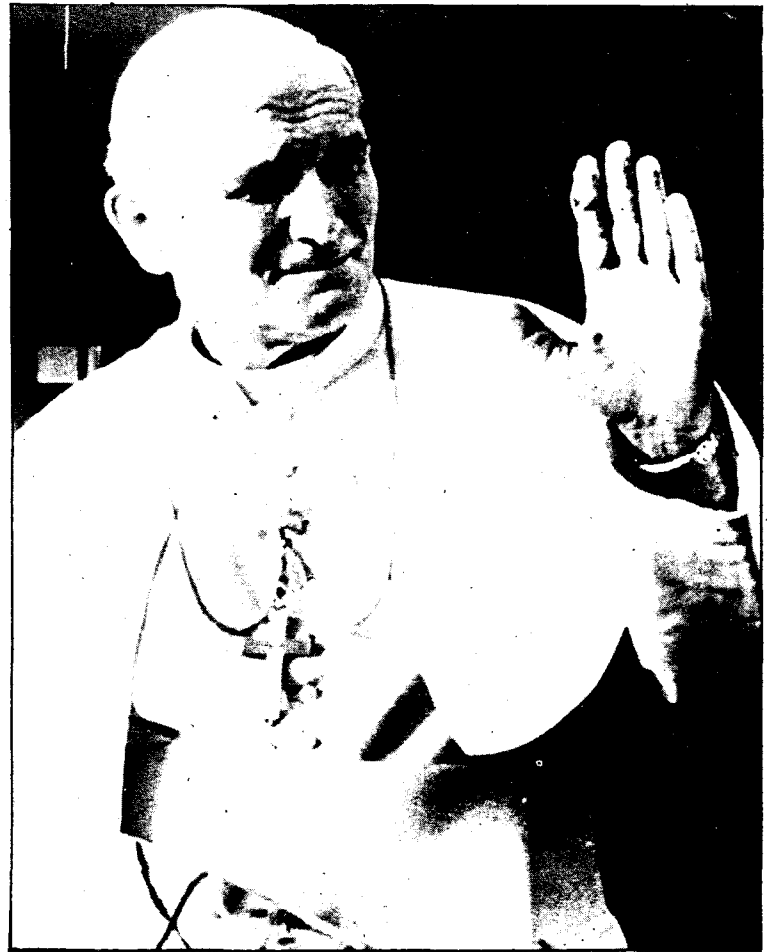
El que va dir Joan Pau II emocionà els oients. Féu referència a la seva malaltia i debilitat. Expressà que aquesta humilitat era necessària per a saber correspondre als seus deures de successor de Pere, “particularment en el curs d'aquestes setmanes i aquests mesos difícils, en els quals, per disposició del

Senyor, estic patint una malaltia que, fins i tot en el dia solemne dels sant apòstols, m'impedeix ésser a l'altar de sant Pere i celebrar la santa missa prop de la seva tomba”.

“Conservar la festa de Sant Pere”

El Papa continuà el seu discurs, donant gràcies a tots els qui l'ajuden. Exhortà els romans a “custodiar la santetat de la festa de sant Pere i sant Pau i a no permetre que sigui eradicat el seu caràcter sagrat de la nostra vida per a no destruir les arrels damunt les quals creixem, de dos mil anys ençà”.

També va parlar de l'alegria que tenia per la visita de la delegació del Patriarcat Ecumènic de Constantinoble, i expressà per acabar, la seva preocupació pel Líban. “Sé —va dir— que estan en estudi negociacions i reunions per a tornar la tranquil·litat i la seguretat a la població d'aquella nació. Durant aquestes setmanes de la meua malaltia, no he deixat mai de pregar per l'estimada terra libanesa, i avui, invito a tothom, a demanar a la Mare de Déu que aquestes iniciatives de pau tinguin èxit”.

Joan Pau II en ingressar de nou al policlínic Gemelli mostra el seu aspecte dèbil i el seu dit encara escaiolat.

Lenta recuperació

Per tal d'efectuar la segona operació del Sant Pare, els metges esperen la total recuperació de la malaltia viral, en sis setmanes, com a màxim.

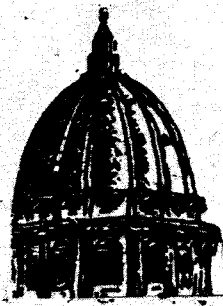
El breu butlletí mèdic d'aquest mes diu: “Prosegueix la fase de gradual remissió de la malaltia viral, les condicions generals del

Papa han millorat sensiblement, amb una progressiva recuperació de l'activitat física”.

En canvi el comunicat no diu res sobre la durada de l'hospitalització ni de la data de l'operació a la qual ha d'ésser sotmès el Papa abans del 15 d'agost. Sobre aquest últim tema, el professor Tressalti ha dit clarament: “Volem ésser sempre molt prudents; cal esperar”.

Crònica de Roma

Catòlics “sense” l'Església

Roma. (del nostre corresponsal).— La “Civiltà Cattolica” ha estat —i segueix essent— molt més que una de les tantest revistes que editen els jesuïtes. És un mitjà imprès d'una enorme autoritat, fa anys revisat personalment pels papes, i avui dia controlat quasi amb lupa en cada un dels seus números.

Amb tot això només vull dir que en la “Civiltà” allò que es diu no s'improvitza; moltes vegades diu veritats sabudes per tothom, però tots sabem que costa molt a vegades dir les coses pel seu nom.

Per a l'Església italiana, un dels temes que couen és el del “no” massiu a la proposta del “Movimento per la vita”, amb el suport de diversos grups catòlics italians i sobretot a l'empar de la totalitat de la jerarquia del país.

A aquest tema està dedicat l'editorial del número vinent de l'esmentada publicació, al referèndum del 17 de maig, i observa que la negativa en massa del poble italià a modificar en sentit restrictiu la llei actual —molt permissiva— sobre la interrupció de la maternitat, demostra que molts catòlics —potser la majoria— ja no es consideren obligats a seguir les indicacions de

la jerarquia. Almenys quan afecten qüestions acompanyades d'una forta càrrega política.

“A l'Església italiana —escriu la revista romana dels jesuïtes— va creixent el nombre d'aquells que es declaren catòlics i practicants, però que no es consideren obligats a seguir les indicacions del Papa i dels bisbes, inclús quan es tracta de qüestions que toquen la mateixa substància del missatge cristià”.

Es cert que a Itàlia abunden els grups que, encara que sentint-se catòlics, fan la guerra pel seu compte. Podrien barrejar-se noms com el de l'abat Franzoni, o l'isolotto, etc., però no és aquest el cas. El que es tracta és de “catòlics, tal vegada practicants, que senzillament ignoren la jerarquia eclesiàstica i les seves decisions, i com a punt de referència es reclamen, en les seves eleccions religioses i morals, únicament a la seva pròpia consciència subjectiva de catòlics; això és, no estan ni «contra» l'Església, ni «amb» l'Església, sinó senzillament «sense» l'Església”.

Parlant així, la “Civiltà Cattolica” evita de fer una valoració dels esdeveniments. Es limita a constatar els fets. I en fer-ho sap que compta amb un grup minoritari però fort de l'episcopat italià que d'un temps ençà va repetint que la gent està vivint una sensibilitat diversa del fet de la fe, al mateix temps que s'observa des d'un punt de vista maximalista —el fracàs d'una certa organització eclesiàstica, la necessitat d'“abandonar tot tipus de «clericalisme» i de possible autoritarisme, perquè almenys una part del laicat catòlic, està madura i preparada...”

E. Planas

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i Cognoms.....

Carrer..... N.º..... Pis.....

Telf..... Població.....

Éls prego que em subscriviu al diari “AVUI” a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona: (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral	2.229 ptes.	Trimestral	2.074 ptes.
Semestral	4.458 ptes.	Semestral	4.148 ptes.
Anual	8.916 ptes.	Anual	8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
Barcelona-7

Vaticà dia a dia

"Queda't amb nosaltres"

A totes les esglésies de la diòcesi de Roma i als convents i cases religioses, se celebren actes especials, durant aquestes setmanes, per la salut del Papa.

Pels carrers de Roma ha aparegut un cartell dedicat al papa Wojtyla. Es signat pel grup juvenil "Redemptor Hominis". I diu així: "Queda't amb nosaltres, tu, Bisbe de Roma; tu, Primat d'Itàlia; tu, fill predilecte de Polònia; tu, pare espiritual i guia moral del món sencer.

Queda't amb nosaltres per a la salvació en la pau, per la justícia en la llibertat".

El cardenal Gantin, legat pontifici

El cardenal Gantin, president de la Pontificia Comissió "Iustitia et Pax", ha estat nomenat legat pontifici al 42è Congrés Eucarístic Internacional, que se celebrarà a Lourdes del 16 al 23 d'aquest mes de juliol.

No és probable que hi assisteixi el Papa a causa de la seva salut.

Joan Pau II seguí l'accident del nen Alfredo Rampi

Tota Itàlia seguí en la televisió dia i nit, durant els dies 11, 12 i 13 de juny, la terrible situació d'un nen de 6 anys, que va caure accidentalment en un estret pou.

Quan encara semblava possible que se'l pogués treure amb vida, Joan Pau II adreçà al bisbe local, monsenyor Luigi Liverna-

zi, el següent telegrama signat pel cardenal Agostino Casaroli, secretari d'Estat:

"El Sant Pare, que està seguint amb gran angoixa les diverses etapes de la delicada operació de rescat del nen Alfredo Rampi, confia a la vostra excel·lència l'encàrrec de transmetre als familiars el seu desig d'una prompta i feliç conclusió i prometent-los el record especial en la pregària, els dona la benedicció apostòlica portadora de consol".

Representants de sis religions

Representants del budisme, hinduisme, cristianisme, islamisme, hebraisme i sintoisme, es reuniren del 23 al 27 de juny a Tokio.

Els representants de les sis religions tractaren els temes de relació entre "naturalesa i moralitat" i les "diferències de tradicions culturals" entre diferents pobles.

La KGB organitzà l'atemptat al Papa

Així ho ha declarat Wladimir Maksimov, un dissident soviètic que es troba a Roma, representant de l'edició italiana de la revista "Kontinent", únic portaveu en el món lliure del pensament dels dissidents soviètics que viuen fora de Rússia.

"Joan Pau II és un do de la Providència, però realment no acceptat per molts", escriu la revista. Sobretot no cau bé a la Unió Soviètica, que el considera responsable de la qüestió polo-

nesa, diu l'esmentada publicació.

Aquestes afirmacions coincideixen amb un informe palestí que ha circulat per Roma, segons el qual el turc Ali Agca havia estat "prestat" a la KGB per tal d'eliminar el Papa.

Estàtua de Joan Pau II a Varsòvia

Recentment s'inaugurà a la ciutat meridional de Tarnow, una estàtua del papa Joan Pau II. Aquesta estàtua és obra de l'escultor polonès Boleslaw Chromy i es troba a la plaça principal, davant la catedral, on el cardenal Wojtyla celebrà l'última missa, abans d'anar a Roma per assistir al còncile, on fou elegit Papa.

Una bomba a la basílica de Sant Pere

Amb un artefacte de fabricació casolana, un home pretenia, segons ha declarat la policia, cremar-se com un bonze. Sembla que té perturbades les seves facultats mentals.

Poc abans de començar la missa, el dia de Sant Pere, fou detingut José Santangel, mariner de Salerno, el qual manipulava un encenedor, intentant encendre una espelma, a l'altura de l'altar de la confessió. Sembla que fos el poc fum de la metxa encesa allò que alertà els guàrdies.

L'individu ha declarat a la policia que no pretenia matar ningú i que la seva única intenció era cremar-se com un bonze. Els metges estan estudiant les seves condicions mentals.

Monsenyor Lefèbvre segueix en la seva rebel·lia

A Econs (Suïssa) es repeteixen les cerimònies presidides per Lefèbvre, i els sermons també. El proppassat dia 29, de juny, el bisbe dissident presidí la celebració d'una missa tradicional, seguida de l'ordenació de cinc sacerdots, contra la voluntat del Vaticà. Es tracta de dos suïssos, un francès, un nord-americà i un argentí.

En la cerimònia, monsenyor Lefèbvre va dir que l'ecumenisme és una greu heretgia, com també ho és la pornografia o la defensa dels pobres.

Marcel Lefèbvre defensa les seves pròpies idees i es defensa contra les possibles crítiques de la Santa Seu. La tan esperada reconciliació amb Roma sembla que per ara no es farà.

Es imminent el nomenament del successor de Wyszynski

Són dos els noms que es discuteixen com a probables successors del cardenal Wyszynski, per a la capital polonesa: Bronislaw Dabrowski, 64 anys, auxiliar de Varsòvia i secretari de la Conferència Episcopal (a l'esquerra de la fotografia); Franciszek Macharski, 54 anys, cardenal arquebisbe de Cracòvia, successor del cardenal Wojtyla, i vice-president de la Conferència Episcopal (a la dreta de la fotografia).

També es parla de Jerzy Ablewicz, 61 anys, bisbe de Tarnow i Jozef Glemp, 53 anys, bisbe de Warmia.

Els observadors donaven per segur el nomenament del successor de Wyszynski no es portaria a terme fins que passés el més de dol i reflexió, demanat al país per Joan Pau II. El terme d'aquest temps, coincidí el dissabte, dia 27 de juny, amb la cloenda de la reunió de la Conferència de Bisbes, la primera no presidida per Wyszynski, fa més de trenta anys.

En aquesta reunió, hom plantejà, sens dubte, la difícil successió del cardenal mort. A Roma hom insisteix que el nom del nou arquebisbe de Varsòvia ja ha estat decidit pel Vaticà, i que ningú millor que el mateix Papa, té informació tan àmplia i de primera mà, pels seus anys, com a arquebisbe de Cracòvia i pròxim col·laborador del primat polonès.

Hom insisteix que en el futur no se separaran els tres càrrecs aplegats en la persona del difunt Wyszynski: arquebisbe de Varsòvia, prelat també de la seu primada de Gniezno i president de la Conferència Episcopal.

Sembla millor que vagin concentrades en una sola persona les més importants responsabilitats de direcció de l'Església.

Roma demana precisions a Schillebeeckx

La Congregació per a la Doctrina de la Fe va fer pública la carta tramesa pel cardenal prefecte Franjo Seper, al conegut teòleg dominic holandès Schillebeeckx, professor de la Universitat de Nimege.

La Congregació opina que la xerrada mantinguda pel teòleg al Vaticà, l'abril del 1977, no fou suficient per a eliminar ambigüitats. En l'esmentada carta se li demana que faci reconèixer, als seus lectors, precisions i rectificacions sobre la figura del Crist.

El cardenal Seper demana, també, al teòleg que li faci conèixer els mitjans que considera més eficaços per a satisfer aquestes peticions de la Congregació.

VIATGES COSMOS

Enric Granados, 19 Gran Via, 654 Passeig Valldaura, 266

Sucursals a Cerdanyola i Lloret de Mar

BILLETES D'AVIÓ, TREN I VAIXELL. Reserves d'hotels i apartaments. Fires i Exposicions. Estades combinades amb transport o sense, a platja i muntanya. Creuers per mar o aire o combinats. Viatges de fi de curs i celebracions, cursos d'idiomes. Excursions dominicals i per a la tercera edat. Peregrinacions i aplecs. Lloger d'automòbils amb conductor o sense. Lloger d'autocars i vaixells.

Assegurances d'equipatges i vida.

Tot el que fa referència al viatge i al repòs Bon estiu a tothom!

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm/renovar la meua subscripció a CATALUNYA CRISTIANA

Nom i cognoms.....

Adreça..... Població.....

D.P.....

- Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.
- Incloc un taló barrat per aquest import.
- Prego al Banc/Caixa.....

Agència..... que se serveixi domiciliari aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º.....

Lloc.....Data.....

Signatura

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA. València 244. Barna-7.

Treure del nostre llenguatge quotidià unes paraules que el denigren

L'Obra del Bon Mot: acceptar un repte ben difícil

BARCELONA.— Fou presentada als mitjans de comunicació l'Obra del Bon Mot, al local dels Amics de la Unesco de Catalunya, amb un èxit absolut. Va obrir l'acte el poeta Planes de la junta directiva. L'arquitecte Ramon Maria Aragó i Cabanyes presentà el president en funcions Esteve Genovès i Moles. A continuació el mateix Genovès va començar la seva conferència explicant la gènesi de la seva idea i motivacions. Ens va dir que, a la sortida d'un convent molt famós de Sarrià, va sentir una conversa entre noies que li va fer caure la cara de vergonya, ja que botzinaven unes paraules tan grolleres que semblava mentida que no s'adonessin de la gravetat del seu procedir. Valgui com anècdota.

Com una droga

El reneç, la grolleria és propi de les persones molt reprimides i també dels països oprimits. És com un vici, una droga. La blasfèmia, l'exabrupte, la paraula llorda i altisonant, la paraula bruta i també el barbarisme, no és peculiar ni propi de rics o de pobres, ni és cap signe segur d'irreligiositat; el seu denominador comú és la INCULTURA. Voleu que el poble no renegui, no blasfemi?, que no vulgaritzi els mots ni les grolleries? Dignifiquem la llengua del poble que és l'única que el poble entén.

Els del Bon Mot ens llancem a la palestra i acceptem el repte.

Ens acompanya en aquesta singular política lingüística de la Conselleria de Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya; també la Regidoria i Tinença d'alcaldia de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, que ens cedirà el Saló de Cent per a la nostra presentació i informació de l'Obra als barcelonins; l'Onium Cultural, l'Institut de Projectió de la Cultura Catalana a l'exterior I.P.E.C.C., Miquel Terradell, geòleg i Premi d'Honor de les Lletres Catalanes; el Casino d'Aliança del Poble Nou; el Centre Comarcal Lleidetà, que actuarà paral·lelament amb la Generalitat de Catalunya, i l'"Amical Departament des Laureats et Sympathisants du grand Prix Humanitaire" de França, i altres.

Com analfabets

Cal dir i ens sap greu dir-ho, que Catalunya mereix una correcció immediata en les expressions.

Això vol l'Obra del Bon Mot i del Bell dir. L'elogi de la paraula de Joan Maragall ens diu: ALERTA!! Catalunya, el poble català és molt mal parlat, heus ací la grossa tara d'aquest poble.

Un il·lustre home de ciència, que va abocar-me a la lluita, em diu: "Catalunya, els catalans sou, després dels tzigans-hongaresos i itinerants, els més renegaires del món; i això ens marca. Cal lluitar-hi de valent i fem una crida al poble, que ens ajudi,

treballant amb tota cura, fent-ho sense prèdiques altisonants, ni fent el "savi", però amb decisió i coratge".

"No renegueu, si us plau"

Catalunya és molt primmirada en certes coses i en altres no ho és gens. En els orígens, el sacerdot Ricard Aragó va ésser un bon profeta, la seva creació "No renegueu, si us plau", i la nostra resposta d'infants, en sentir mots tèrbols, "d'Alabat sia Déu", va tenir una gran transcendència. Moltes persones van deixar el reneç, i especialment als pobles rurals, on es blasfemava intensament.

A imatge del Bon Mot, una entitat, a Nord-Amèrica, va constituir-se uns anys més tard, amb tant d'èxit, que actualment compta amb un milió i mig d'associats, que és la fita que ens marquem per la dels Països Catalans.

Sembrar la llavor

Joaquim Ruyra, un exquisit escriptor en llengua catalana, escrivia: "En català, podem dir les coses meravellosament bé i acreçar-nos a Déu amb sinceritat i simplicitat. El llenguatge, al carrer, ha d'ésser simplista i espontani; però la grolleria és repugnant i fora de to, tant en català com en xinès."

Parlar sense dir paraules poc escaients, grolleres, gens elegants, no equival a ser passats de moda...

Acabem d'editar la Gran Enciclopèdia, que és perfecta i que ens permetrà donar a conèixer la riquesa de la nostra llengua. Sembrem la llavor.

He pensat en Claudel, en els

arbres que brollen, en tota l'esperança del cada dia i de cada vida que s'obre a la nostra terra. Intentarem fer del l'Obra del Bon Mot i del Bell Dir, una obra ideal al servei del nostre país.

Les petites virtuts

Precisament se m'ha acudit escriure sobre la castedat, la paciència i la dolcesa en aquests dies en què el termòmetre ens marca 35° la qual cosa pressuposa una doble ocasió: el temps que no ajuda gens per a practicar-les i l'època que estem passant que encara hi ajuda menys.

Hi ha hagut sants que ens han parlat — i no cal dir practicat en grau eminent — de les citades virtuts. Però, en trobaríem cap altre exemple més perfecte, quasi diria impossible de superar, que el que ens dona Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes?

Per a constatar-ho no hi ha millor font que les obres mateixes del Bisbe de Ginebra — la "Vida devota" — i les seves cartes de direcció espiritual, i els comentaris i estudis sobre la seva persona del P. Miquel d'Esplugues i del Dr. González. Aprofundir en les virtuts de Sant Francesc de Sales és un exercici molt recomanable i ho és per a nosaltres ja que, com escriu el P. Miquel d'Esplugues, la figura del Bisbe de Ginebra és "fecundadora antífesi del temperament nostre".

El nostre temperament — cal reconèixer-ho, és molt contrari a la pràctica de les virtuts essencials de la castedat, la paciència i la dolcesa. Sobre això hi insisteix molt el mateix historiador Claudio Sánchez Albornoz quan diu que l'espanyol és duríssim de caràcter, com ho demostra a tot el llarg de la seva bèl·lica biografia: durs contra els romans, endurits encara més en la llarga guerra contra els àrabs, enduriment adquirit en la conquesta de les Amèriques, i conservat en el segle passat en les guerres civils que havien de

culminar en la tragèdia del 1936-39. Tot això és provat i afirmat per tan il·lustre historiador, l'opinió del qual és valuosa i definitiva.

I és en aquest poble, en aquesta col·lectivitat, en els membres d'aquesta societat que cal parlar-los de la castedat, en primer lloc. I ens fa mal quan veiem en molts dels que ens diem cristians la poca importància que donem a aquesta virtut que per si sola és mereixedora de les més exquisides paraules i de les contemplacions més enlairades. Fa vergonya quan escoltem els acudits descarats en boca d'amics que es diuen sensibles a l'espiritualitat. Indigna l'espectacle de les llibreries que, a ple carrer, exhibeixen la pornografia d'una manera desenfrenada i no cal dir dels anuncis dels diaris en les pàgines d'espectacles. I que contra això no s'aixequi l'autoritat municipal, autonòmica i nacional! Sobre aquest punt si no s'hi posa remei d'una manera urgent anem a passos agegantats cap a una degeneració progressiva de la nostra joventut. Ho considero un símptoma gravíssim que afecta la convivència civilitzada i també la mateixa essència d'un viure en veritable llibertat. El llibertinatge mai per mai no pot ser una base democràtica. La indecència i la pornografia és una tirania i com a tal cosa ha de ser rebutjada per tothom qui vulgui viure d'una manera digna, neta, clara i observadora dels drets humans més elementals. Els infants i la joventut tenen dret a estimar la castedat, i no hi ha res més trist que una persona adulta que no la té en compte; i res més insoportable i tristíssim que un vell verd. És a la màxima

indignitat que es pot arribar.

Si volem sobreviure com a societat cristiana i civilitzada no solament hem de practicar la castedat sinó que hem d'estimar-la. Ella constitueix la més preuada joia de la noia, del jove, del matrimoni i, no cal dir-ho, del sacerdot, com així ho afirmà Joan XXIII. També és bona per a conservar el cap clar i el cos sa i vigorós. Com així ho han entès els pobles de l'Est davant la terrible experiència que en tingueren en el principi de la revolució quan es pensaren que l'amor lliure era el remei. De la prova en tragueren l'evidència. Ens passarà igual a nosaltres? No fóra millor posar-hi remei ara, que esperar a veure tota una generació caiguda, moral i físicament, en la decrepitud física — fruit dels excessos sexuals —, en la droga, en el mal parlar, en el terrorisme i en la derrota total?

L'altre virtut que precisa — ens hi fixem cada dia una mica —, és la de la necessària paciència per a suportar el que calgui.

Aquella força que ens fa valents davant l'adversitat i fa possible el treball ben fet.

Sense paciència no arribarem al fons de les coses i com diu l'Apòstol, sense paciència no posseïrem la pròpia ànima.

La dolcesa és la que fa possible la més perfecta convivència. La que faria de la vida de cada dia, un veritable paradís. La que fa amable tota amistat i resol tots els problemes per difícils que siguin.

Josep Maria Riu

"Dissabtes musicals"

El dia 18 comencen els concerts de Santes Creus

Santes Creus.— El proper dia 18 començarà el setè cicle de concerts de Santes Creus, organitzat per l'Obra Cultural del Monestir. Enguany, també s'oferiran representacions de ballet i dansa, instaurant-se, així, una nova característica dels festivals de Santes Creus.

Els "Dissabtes musicals" de Santes Creus constitueixen, veritablement, tot un esdeveniment cultural durant l'estiu. Any rera any, el Monestir del Gaià ens ve oferint una continuada i valuosa activitat cultural que, en l'estiu, té un caire eminentment musical. Els concerts de Santes Creus, efectivament, han assolit ja una plena maduresa que els situa en un lloc de privilegi en el panorama musical del país.

En total, s'oferiran enguany sis concerts i dues actuacions de ballet. El programa dels concerts és el següent: 18 de juliol, actuació del "Trio de corda" de París; 25 de juliol, presentació de l'Orquestra de Cambra "Franz Liszt", de Budapest; 1 d'agost, "The Scholars", quintet vocal; 8 d'agost, concert d'orgue i trompeta; 15 d'agost, presentació de l'orquestra de cambra "I Solisti italiani", i 29 d'agost, concert a cura d'Angel Jesús García i Anna Maria Pinto.

Josep Sabaté

Amb 980 pelegrins i 350 malalts

Pelegrinatge diocesà barceloní a Lourdes

Barcelona.— Com de costum, per aquest temps, l'Hospitalitat ha peregrinat per nonagesima vegada al Santuari del Gave amb 980 peregrins i 350 malalts, presidits pel bisbe auxiliar Dr. Daumal i acompanyats de 5 metges, 16 sacerdots, 26 monges, 98 brancadiers i 198 infermeres.

Malgrat la pluja persistent i el fred que ha obligat a realitzar la majoria dels actes religiosos a la basílica subterrània de Sant Pius X, no solament no ha restat assistència als esmentats actes, sinó que l'ha promocionada perquè ha dificultat les excursions particulars d'alguns pelegrins i ha fet possible una assistència més nombrosa i disponible que les d'altres vegades.

Un "mini congrés eucarístic"

Tal com és el desig del Consell Pastoral de Lourdes, de fer de cada una de les diferents peregrinacions d'enguany uns "Minis Congresos Eucarístics" informats pel tema escollit pel Papa: "Crist, Pa partit per un món nou", tota la temàtica de la Peregrinació tant de les homilies, com de les Conferències, com de les monicions dels diferents actes han estat glosses del esmentat tema.

I no sols ha estat la temàtica inspiradora de la paraula sinó que, a més, ha informat l'esperit dels diferents actes, fent patent en tots ells la triple idea del

Sacrament Eucarístic; "Acolli-da gratuïta del Senyor; transformació de la nostra mentalitat en la seva i compromís de sentir-nos instruments de la seva acció salvadora en el món actual per a donar-li una nova vida".

Cridava l'atenció, aquest any, la puntualitat en l'assistència als actes, la participació dels fidels en els cants, l'ajuda massiva en el trasllat dels malalts acabats els actes i sobretot, la joia i l'optimisme que respiraven tant els malalts com els pelegrins, malgrat el mal temps i els canvis de programes i d'horaris.

Quatre constatacions impressionants

1ª.— La gran quantitat de confessions que impressionaven tant pel nombre com per la sinceritat, als tres confessors que portàvem; mossèn Joan Oliva, mossèn Ramon Saborit i el pare Prat.

2ª.— Els 82 malalts que reberen, molts d'ells amb llàgrimes als ulls, el Sagrament de la Unió dels Malalts, després d'una prèvia preparació. Cal esmentar entre ells, l'ancià pelegrí de setanta-cinc anys d'edat, en Joan Pèries i Puso, que volgué celebrar els XXV anys de brancadier rebent el confortador sagrament.

3ª.— Les quatre Primeres Comunions dels infants malalts, preparats a l'Hospitalitat de Sant Joan de Déu de Barcelona: En Pere, en Moisès, en Rafael i en Jordi, fills de Badalona, de Sant Andreu de Palomar, de Cornellà del Llobregat i de Sant

Sadurní d'Anoia, respectivament.

4ª.— I la constatació, per part de l'equip de metges de la Peregrinació i després d'un detingut examen de radiografies i història mèdica, de la **curació total i permanent** d'un sarcoma "Ewinc" a la cama de la jove siciliana, filla de Catània, el nom de la qual els metges no recorden i que fa cinc anys es va produir en el moment del bany a Lourdes i que el "buró medical" internacional de París ha certificat com a positiu e inexplicable científicament.

De veritat com ens deia tot rient un pelegrí: "Mossèn aquesta peregrinació ha estat com la peregrinació de "l'Església Subterrània" per la majoria dels actes celebrats a Sant Pius X, i com ella, plena de l'esperit eucarístic; lliurament i comunió".

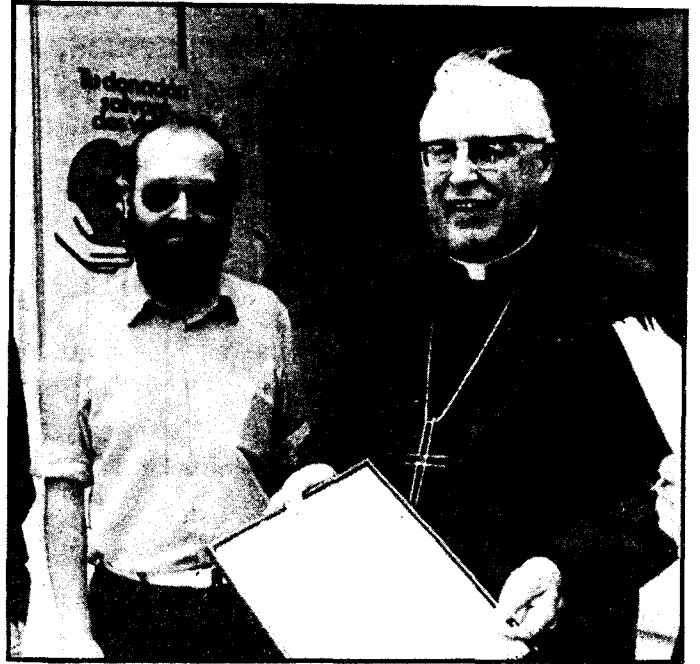
91 peregrinació

Per últim, assenyalar que tindrà lloc del 14 al 19 de setembre. Per inscripcions a la Secretaria de l'Hospitalitat, Diputació, 235 1è pis, de 6 a 8 del vespre.

Jaume Armengol

En el seu dia podran salvar dues vides

Mns. Jubany donà els seus ronyons

Mns. Narcís Jubany, cardenal arquebisbe de Barcelona, se suma al nombre creixent de ciutadans que han fet donació dels seus ronyons a l'ADER (Asociación de Enfermos de Riñón) a fi que una vegada mort puguin ésser transplantats als qui imperiosament ho necessitin. A la foto el doctor Jubany és acompanyat pel senyor Fernando Sáez, de Ponferrada, León, degà dels transplants d'aquest òrgan a l'Estat espanyol.

Aquest país

Mns. Jubany i l'atur

Guarirà la meitat del nombre de parats a Catalunya és formada per joves que cerquen en va l'oportunitat de trobar el seu primer lloc de treball. Aquest, com molt bé deia ja fa uns dies el nostre cardenal monsenyor Narcís Jubany, "és un problema essencialment preocupant", perquè els joves que es troben en aquestes circumstàncies tan doloroses "han de ser heroics per resistir a la temptació de la delinqüència". I això per la raó que l'atur fa créixer en ells un "ambient de frustració personal que pot arribar a la desesperació. És la sensació de no servir per res, el nerviosisme, la solitud, el canvi de tensions familiars, l'acceptació, el pessimisme enfront de la vida".

Amb aquestes paraules el doctor Jubany ha pintat amb traços realistes i no gens difuminats allò que els passa a molts joves, avui i aquí. És, aquesta, una pintura que tothom entén, que no necessita ser objecte d'un estudi de presentació per part dels experts perquè el llenguatge no és metafòric sinó senzill i directe. I s'entén perquè, a més a més, qui menys qui més el viu de prop o sap de qui passa per situacions tan poc afalagadores.

Però el cardenal de Barcelona no es limita a lamentar la situació sinó que l'n cerca sortides. I en aquest sentit, ultra fer una crida a tots per a solucionar aquest problema, després de reconèixer els esforços que es fan per a bucar-hi solucions des de les institucions públiques, posa l'accent en la necessitat d'assegurar una estabilitat política. "Sense una estabilitat política és impossible l'estabilitat social". Amb la seva absència, "no es pot arribar a una solució satisfactòria de l'atur en tots els seus aspectes".

Veus com la de monsenyor Jubany sobre el problema de l'atur són necessàries puix que, sense dramatismes ni extremismes, aborden el tema tot cercant-hi solucions. Ho dic perquè no poques vegades hi ha qui, quan parla de l'atur, ho fa exagerant-ne tant l'abast com el contingut tot buscant —si bé intentant amagar-ho— bases per a una disgregació social, que és tant com dir cercant bases per a la disgregació de la nostra democràcia.

I és que si bé és cert que l'atur és un problema greu a casa nostra, no ho és tant com molts diuen. Si així fos, el nostre país estaria ensorrat. I això, gràcies a Déu, res no fa creure que pugui passar. Ni a curt ni a llarg termini.

Antoni Plaça i Mateu

Més d'una vegada us deuen haver parlat de l'Agrupació Mútua del Comerç i de la Indústria i de la seva originalitat.

No és perquè sí.

Recordeu que l'Agrupació és una Entitat que **només** pertany als socis i de la qual **només** els socis es beneficien.

I que us ofereix unes prestacions econòmiques tan importants com matisades, en cas de

**Malaltia
Invalidesa
Defunció
Orfenesa
Cirurgia
Cirurgia infantil**

Tothom, homes i dones, des dels 16 anys complerts als 40 per complir, podeu formar part d'aquesta gran tasca col·lectiva.

AGRUPACIÓ MÚTUA

DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Informe-vos-en: algun familiar o amic deu ser un dels 215.000 socis o sòcies que constitueixen l'Agrupació Mútua, i us en parlarà.

Si voleu, telefonau al 318 18 00 ó al 318 40 50 de Barcelona, o visiteu, l'estatge social a la Granvia 621, de les 8 a les 14 hores.

A Lourdes els congressos euc

46.000 delegats de 110 països (dels quals més de vint mil són francesos) es trobaran a Lourdes en el XLII Congrés eucarístic internacional que se celebrarà del 16 al 23 de juliol.

Aquests delegats es proposen orar i treballar en vuit llengües: francès, alemany, anglès, castellà, neerlandès, italià, polonès i portuguès. Els joves tindran un lloc important en aquest Congrés. Es continua esperant una visita del Papa el darrer dia i per aquesta jornada ha estat fixat el "Congrés d'un dia" que implicarà una reunió encara més gran procedent de totes les diòcesis de França. Preparant el XLII Congrés ¿com no evocar el primer Congrés que va tenir lloc a Lille, ara fa justament un segle, del 28 al 30 de juny de 1881, a fi de conèixer millor l'evolució dels Congressos eucarístics internacionals dins del seu marc històric?

A aquesta i a d'altres preguntes respon amb profunditat i lucidesa Pierre Perrard, des de les planes de "La Croix".

Per comprendre bé les circumstàncies, l'ambient i les modalitats dels primers Congressos eucarístics, convé recordar que el pontificat de Pius IX (1846-1878) fou marcat per una doble desfeta: la del galicanisme enfront del romanisme, en l'ultramontanisme; i la del jansenisme davant el ligorisme.

Car la pietat romana, càlida, esclatant, devota que llavors va dividir França, es nodria principalment de la doctrina de sant Alfons de Ligor (1696-1787), sant típicament italià, fundador dels Redemptoristes, del qual, les Visites al Smm. Sagrament i a la Sma. Verge aconseguen un èxit que hom pot comparar al de l'Imitació de Crist, i a qui Pius IX proclama doctor de l'Església en 1871.

Quatre devocions majors — el Smm. Sagrament, el Sagrat Cor, Maria i Josep — envaeixen, aleshores, l'espai espiritual dels catòlics. Pel que pertoca al culte al Smm. Sagrament, hom constata que és particularment marcat per un voluntarisme, un adoloriment, una exaltació que ens sobta molt més perquè van acompanyats d'unes clarament insípides formulacions. Aquests caràcters s'expliquen per la preponderància d'una teologia centrada sobre la presència carnal de Jesús en l'Eucaristia, sobre el culte de la "Santa Reserva", i també per l'angoixa que envaeix els catòlics d'aleshores, l'escalada de l'"ateisme social" (mons. Dupanloup). Aquesta angoixa s'exaspera amb el desastre del 1870, l'entrada dels Piemontesos a Roma, la Comuna de París i el fracàs de la Restauració monàrquica. L'amalgama político-mística, implícita o inconscient, és aleshores freqüent: la causa del "diví presoner del tabernacle" es confon amb la del "presoner del Vaticà" i la reialesa social del Sagrat Cor sembla indissociable del retorn d'"Enric VI", considerat com el darrer recurs contra els atacs de la República laica, aquesta República que, des del 1880, prohibeix en molts pobles de França, les processons públiques del Smm. Sagrament.

Nombroses són les congregacions i les obres que llavors es funden amb aquest esperit: Adoració perpètua del Smm. Sagrament que mons. Bouille-

rie, bisbe de Carcassona l'any 1885, constitueix en confraria, i que Pierre-Julien Eymard (canonitzat al 1962) fixa com a principal objectiu de les seves congregacions dels Pares del Smm. Sagrament i de les Serventes del Smm. Sagrament; com també a la Congregació del Smm. Sagrament (1856); obres de l'Adoració Nocturna (1848), de la Comunió reparadora (1854), dels Sagraris (1855), de les Llànties del santuari (1860), arxiconfraria del Sant-Viatic.

Una llarga tradició de pelegrinatge

Una dona piadosa, Emilie Tamisier (1834-1910), obeint una intuïció personal i una doble inducció del P. Eymard ("cal que el Smm. Sagrament regni al món"; "Siguiu la mitjancera del Smm. Sagrament"), es fixà com a objectiu multiplicar les pelegrinacions eucarístiques a França, sobretot als santuaris que, en el curs de la Història, s'han significat per un "miracle eucarístic". Dirigida seguidament pel P. Chevrier, fundador del Prado, s'aconsella amb mons. Gaston de Ségur (1820-1881): fill primogènit de la cèlebre comtessa anomenada la "santa cega", és un dels prelatos més "romans" de França; és un mediocre teòleg però un apòlogista fecund i popular de qui per exemple, "Le Prie-Dieu pour l'adoration du Saint-Sacrement" (1856) arriba a les 10 edicions en dotze anys; i el tractat sobre la "Très Sainte Communion" (1860), a 75 edicions en tretze anys.

Superant nombrosos obstacles, Emilie Tamisier decideix organitzar una pelegrinació eucarística, seguida d'un mini-congrés de les obres eucarístiques a Avinyó i Ars (1874), a Douai (1875), a Faverney (1878). Mons. de Ségur i ella mateixa pensen organitzar un "Gran Congrés de l'Eucaristia" que impel·leixi a França i després a tot el món "el moviment eucarístic", exigit per l'escalada de la irreligió.

Les gestions fetes a Bèlgica i Holanda fracassen. A l'abril del 1881, el comte de Nicolai, adreça el senyor de Benque — president de l'Adoració nocturna a París — a l'industrial de

L'Eucaristia, pa de vida, sempre present a Lourdes

Lille, Philibert Vrau, l'especialització del qual en matèria de congressos és notable.

Vrau accepta, amb el suport de la Direcció central dels Comitès dels catòlics del Nord i del Pas de Calais. Després del 16 de maig monsenyor de Ségur rep de Roma-on Philibert Vrau va depositar súplica i programa als peus de Lleó XIII — un breu d'aprovació.

1.881: Primer congrés a Lille

El primer Congrés que se celebra a Lille ("Catho" i església de Saint-Maurice), els dies 28, 29 i 30 de juny de 1881, és un "Congrés de les obres eucarístiques". Així, durant molt de temps, els catòlics, davant el laïcisme que els envolta, sentiran menys la necessitat d'aprofundir el misteri eucarístic o de renovar la litúrgia eucarística que de refermar el regnat manifestat, amb avinentesa dels Congressos, en les processons cada cop més grandioses i després dels Congressos, per la multiplicació i el propi finançament de les obres d'adoració, de reparació i de propaganda eucarística.

El Congrés eucarístic de Lille adquirí un caràcter internacional en aplegar, al costat d'una

majoria de congressistes francesos (prop d'uns tres-cents), representants de vuit nacions. Des del 29 de juny de 1881, va constituir-se a Lille, el que seria la clau essencial dels Congressos eucarístics internacionals: el Comitè permanent, que al 1893 passarà a París, i del qual en fou primer president monsenyor de la Bouillierie (1810-1882), coadjutor de Burdeus, fins a les darreries de la seva vida.

A partir del III Congrés eucarístic (Lieja 1883), es passen les fronteres de França; el VIII Congrés al 1893, surt d'Europa per celebrar-se a Jerusalem; el XXI al 1910, té lloc a l'altra banda de l'Atlàntic, a Montreal. Abans de la primera Guerra Mundial, ja es compten uns 25 Congressos eucarístics internacionals: onze tenen la seu a França, dels quals dos són a Lourdes (1889 i 1914). Aquestes seves cada vegada són més importants, ja que si en la cerimònia final del primer Congrés (Lille 1881) hi participen unes 4.000 persones i tres bisbes, a Fribourg, al 1885, ja són unes 20.000 persones; i a la missa pontifical que clausura el XXV Congrés a Lourdes, el 26 de juliol de 1914, hi assisteixen 10 cardenals, 200 bisbes, 10.000 sacerdots i més de 100.000 fidels; si bé és cert que al 1910 a Montreal arribaren a 400.000 els participants.

Per uns nous camins de sensibilització

Just acabada la guerra, l'obra dels Congressos eucarístics internacionals reprèn el seu camí però amb ocasió del XXVI Congrés que té lloc a Roma al 1922 Pius XI — que el va presidir personalment — expressa el seu desig que els Congressos se celebren cada dos anys. Certament que les cerimònies públiques que hi figuren, cada vegada són més considerables, essent sempre, el seu objectiu, no pas tan l'aprofundiment del misteri eucarístic com l'organització d'un "Corpus Christi" d'unes dimensions universals. Des d'aquest punt de vista, la magnificència del Congrés de Xicago l'any 1926 — la processó final va reunir un milió de persones — i del Congrés de Sydney l'any 1928 — es va col·locar la custòdia damunt el pont d'un vaixell voltat d'una petita flota d'honor — sobrepassa infinitament els somnis més falaguers d'Emilie Tamisier i de Gaston de Ségur.

L'últim Congrés eucarístic entre les dues guerres, l'any 1938 fou el de Budapest que presidí el cardenal Pacelli; el Congrés de 1940, s'havia de celebrar a França, concretament a Niça però la Història va decidir una altra cosa.

Cal esperar al 1952 (XXXV Congrés, a Barcelona) a fi que

Campanya Municipal de teatre Grec-81

A la Casa de la Caritat avui encara podreu veure el ballet japonès "Sankai-Juku", amb el seu espectacle "Sho-liba". Per apropar-vos a aquest espectacle us direm que en llengua japonesa, la duresa de sonoritats com la de la paraula "buto", incita a pensar que es tracta d'un teatre de revolta, mentre que la dolçor del terme "buyo" ens transmet, tot seguit, l'atmosfera de la dansa tradicional. El "buto" troba la seva expressió en la dansa contemporània que s'inscriu en una línia de reacció contra les tendències i les formes del "buyo", al qual pertany el "kabuki", el ballet i la dansa moderna.

Sense tenir cap contacte amb les formes del "buyo", el "buto" manté estrets lligams amb la cultura japonesa; el "buto" es caracteritza per l'erotisme pervers, la glorificació de l'aparença equívoca i l'obsessió pel caràcter, heterogeni del cos.

Nascut els anys seixanta amb motiu de les temptatives de Tatsumi Hijikata i de Kazuo Oono, el veritable bon moment del "buto" ve determinat per les influències de l'anomenat "student power". La representació de la "revol-

ta dels cos" oferta l'any 1968 per Tatsumi Hijikata, consagra definitivament el "buto" com a gènere. Al Japó es saluda tot vinciant el cos i no pas aixecant la mà. No és gens cortès parlar tot fitant els ulls de l'interlocutor; aquests són gestos i actituds particulars dels japonesos. Paral·lelament a aquestes diferències d'actitud n'existeixen d'altres de caire morfològic: prominències del genoll, articulació de les cames, llargària del braç. El "buto" apareix com una temptativa per donar vida a aquesta gestualitat inherent a l'univers oriental en termes generals, i al japonès, concretament. Fins dissabte a les 10.30 de la nit.

També al Teatre de la Caritat, del dimarts al dissabte dia 18 "Ballet Contemporani de Barcelona".

El "Ballet Contemporani de Barcelona", neix l'any 1977 i en poc temps ha demostrat ésser la companyia independent de dansa contemporània més activa de l'Estat espanyol; lliurant-se contínuament i disciplinadament a la dansa, ha aconseguit establir un nivell professional de treball. El B.C.B. ha desenvolupat una intensiva tasca a Barcelona, a Catalunya, a gran part de l'Estat espanyol i a l'estranger; les presentacions s'han fet a teatres de la importància del Palau de la Música Catalana, el Teatre Grec, el Principal de Saragossa, el "Centro Cultural de la Villa de Madrid", etc.

En el Teatre Grec de Montjuïc, del 14 al 18 de juliol, representació de "Chauffeur al palace..." de Santiago Rusiñol. Espectacle d'Adrià Gual i Dalmau, amb música de Joan Vives. "Chauffer al palace..." ha estat pensada utilitzant les fórmules de la revista musical sense arribar a les últimes conseqüències, però si incidim en tot allò que fa referència al número musical, al quadre parlat. Per això s'ha fet ús de les sis peces curtes de Santiago Rusiñol, s'han concentrat i s'han inventat unes cançons per intercalar-les-hi. L'espectacle té dues parts: a la primera, s'utilitzen els textos en els quals Rusiñol ridiculitza el món del comerç i les finances; a la segona, es treballen els textos en els quals l'autor fa més pressió per a ridiculitzar el món dels "juerguistas de pega".

Teatre per als més petits

Per als més petits, aquest diumenge, a la Casa de la Caritat, cançons i rondalles populars amb L'Arc en el Cel.

Solució

EL GUARDIA BONAFÈ

JAN.

La Ciutat, el Poble, la Comarca

Les línies fonamentals de la moral cristiana

1. La moral cristiana és una moral de resposta, no d'imposició. És el resultat d'una aliança lliure de l'home amb Déu. L'home és tan feliç d'haver pactat aquesta aliança que vol portar-ne voluntàriament els signes. Així com els manaments del Sinaí eren el signe d'Aliança, la moral cristiana és el signe de l'home nou creat en Crist en justícia i santedat.

2. Jesús ens revela el sentit profund del pecat, que ve d'usar les persones com si fossin coses, o d'enlairar la cosa a la dignitat de persona. Aquest abús entranya una ruptura triple: amb un mateix (neguit de Caïn), amb els altres (trencar amb el germà Abel), i amb Déu Jahvè.

3. Jesús s'aixecà contra aquells que volien manipular Déu i desfigurar la religió pura i incontaminada. Molt abans que Marx, Crist s'aixecà contra la falsa religiositat. Va lluitar contra la religiositat màgica (voler acaparar Déu o el seu poder), contra la religiositat freda (inhumana, com veiem a Mt. 23), contra la religiositat en què hom dóna per a rebre (do ut des), en una paraula, tota religiositat egoista o mentidera.

4. L'allunyament de la bona religiositat que veiem avui dia potser és causada per la por de caure en una falsa religiositat que repugna. Els estaments socials que s'hi decanten podrien veure l'exemple de Jesús de Natzaret, el treballador humaníssim però ple d'un gran respecte per tot allò que és sagrat en Déu i en l'home; segur que si s'hi atancen no erraran.

5. Jesús ens fa veure la gran càrrega d'egoisme que és al fons de tot pecat. Egoisme entre els joves i els grans, els solters i els casats, els patrons i els obrers, entre l'home i la dona. Jesús, completant els profetes, va contra l'abús que uns fan del treballador i altres del treball. Jesús bandeja tota mena d'egoisme, inclòs el més solapat.

6. L'afany de dominació i l'orgull de la vida en tot nivell-particular i públic, familiar i social, nacional i internacional —dificulta la construcció de la pau. Davant d'aquesta situació universal de pecat, Jesús ofereix la Bona Nova de la conversió. L'home i el món poden canviar. Val la pena de fer-ne l'esforç, amb la gràcia de Déu, i la pau i la felicitat.

ANY II

55

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

en pepet elefantet

EL CARTER

— Mare, ha vingut ja el carter?
— No encara. Mai no porta el correu abans de les onze.
— Si que triga, oi?
— Encara no són les onze. No hi ha res a dir.
— És clar. Em deixes sortir al carrer a veure si el veig?
— Mira, Eixerit, no siguis pesadet. Quan t'agafa un rampell no hi ha qui t'aturi. Per què tantes presses?
— És que la setmana passada vaig demanar a tots els eixerits de Catalunya que m'enviessin cartes amb idees per escriure.

— Aquí a casa?
— No, dona. A Edicions Terra Nostra, al carrer València 244, Barcelona-7, a nom de "L'EIXERIT".
— Doncs, hauràs d'anar a recollir-ho allà.
— No, dona. El senyor Joan m'ho enviarà aquí a casa.
— Tu deus pensar que les cartes volen com ocells.
— Jo el que desitjo és rebre ben aviat el paquet de cartes i postals i començar a escriure als meus amics.

— Mira, no et facis tantes il·lusions que després et posaràs de malhumor i ho pagarem tots. Els nens i les nenes eixerits ara fan vacances i no tindran ganes d'escriure't.
— Home!, precisament si fan vacances tenen més temps d'escriure, no? Enviar una postal o una carta no gaire llarga, no costa pas tant, no?
— T'has de treure aquest vici de dir: no?... no?
— Estic segur que ells escriuran. Sí, sí.

L'EIXERIT

Introducció a la Gramàtica

se, etc. El segon tipus de complement s'anomena complement directe. El complement directe no sempre té el mateix grau de necessitat. Examineu els exemples que segueixen i poseu-hi el complement directe:

La meua germana ja...
Jo vull...
El fuster clava...
El pagès llaura...
Els arbres donen...
La mare cus...

Encara que el grau de necessitat sigui diferent, els verbs, que poden dur complement directe, sempre fan pensar en la cosa damunt la qual el verb realitza la seva acció. Podem dir perfectament: La mare cus. Però en dir el verb cus, de seguida pensem que cus.

En Gramàtica es diu: el complement directe expressa la persona, animal o cosa damunt la qual recau l'acció atribuïda al subjecte.

Si diem: El nen creix, el pensament ja no demana res més perquè l'acció es realitza en el mateix nen. Si diem: El nen menja, llavors pensem de seguida en allò que menja, i, per tant, la proposició es completa amb el complement: les sopes.

Els verbs que poden dur complement directe s'anomenen transitius.

El complement directe també es coneix d'una altra manera: sempre va darrera el verb i no necessita preposició ni cap mot d'enllaç, fora d'excepcions molt comptades.

EXERCICI. — Poseu el complement predicatiu o el complement directe a les proposicions que segueixen: Els cavalls són... El jardiner rega... Les nenes estaven... Els xais pasturaven... Avui hem cantat... Estudio... El fanaler apagà... La nit sembla... El meu amic s'ha quedat... Les erugues es tornen... He comprat... El mestre explica... El meu company s'ha sentit... Us portaré... Avui pintarem... El vent de llevant inflava... Els enemics s'han cregut... La pluja ha amarat... El secretari va lligir... Jo m'he considerat... Aquell cavall arrossega...

TEMA 40 (Estudi dels complements del verb)

En el tema anterior hem vist que només el verb substantiu, o els seus equivalents, poden portar complement predicatiu, i només els verbs transitius poden portar complement directe. En canvi, tota mena de verbs poden portar complement indirecte o de destinació (vegeu el tema 18) o determinacions circumstancials (vegeu els temes 16 i 17). Exemple: Amb el verb cosir, podem fer les proposicions següents:

Les històries de l'avi Pep

Fulles del meu diari

L'aplec de les "Pinyeres"

El Masroig és un poblet del Baix Priorat a uns pocs quilòmetres de Falset. Els seus habitants no arriben encara al miler, però antany l'havien sobrepasat de bon tros.

Com gairebé tots els pobles de Catalunya, té la seva Ermita, que és dedicada a la Mare de Déu de les Pinyeres.

Celebren l'aplec el dissabte després de Pasqua. Aquest any hi vaig ser i vaig disfrutar de valent.

Tot el poble (gairebé tot) es trasllada a l'Ermita —situada a tres o quatre quilòmetres del Poble— el matí del dissabte de "Pasqüetes". Abans hi anaven amb carro i amb mules; ara, amb tractors i cotxes de turisme. Però encara n'hi ha alguns que hi van a peu.

L'aplec consisteix en una celebració eucarística, una ballada de sardanes, i una arrossada a la muntanya. Això al matí. I a la tarda, una exhibició folklòrica i retorn al poble, portant la Mare de Déu de les Pinyeres en processó.

És molt curiosa la devoció del nostre poble per la Mare de Déu. No hi ha poble —o comarca— que no tingui el seu Santuari o Ermita dedicada a la Verge.

Jo crec que aquesta devoció deu estar tan arrelada i deu ésser tan popular perquè el poble —inconscientment, a vegades— considera la Mare de Déu com a una persona com nosaltres, nascuda d'uns pares ja vellets, i fent la vida senzilla d'una noieta de poble.

Fou escollida per a una gran missió: portar en el seu ventre al Fill de Déu; però ella era humana com tu com jo i no tenia pas els fums d'una "primera dama".

Jesucrist, a més d'humà és també diví: és a dir és Fill de Déu. Però Maria és simplement una bona noia que, precisament per la seva gran humilitat, és escollida per ésser Mare de Déu.

No sé si la gent s'ha fet aquestes consideracions al venerar —no adorar— la Mare de Déu. Però, d'alguna manera o altre, en deu tenir consciència, en veure com Maria es manifesta ben sovint a tots els pobles, interessant-se per les nostres angúnies i necessitats.

Jo no vull ara escatir el què hi ha de cert totes les aparicions de la Mare de Déu; cadascú és lliure de creure en les que vulgui. Però que s'interessa per nosaltres, ens ho podrien assegurar moltes persones que n'han rebut gràcies de totes menes.

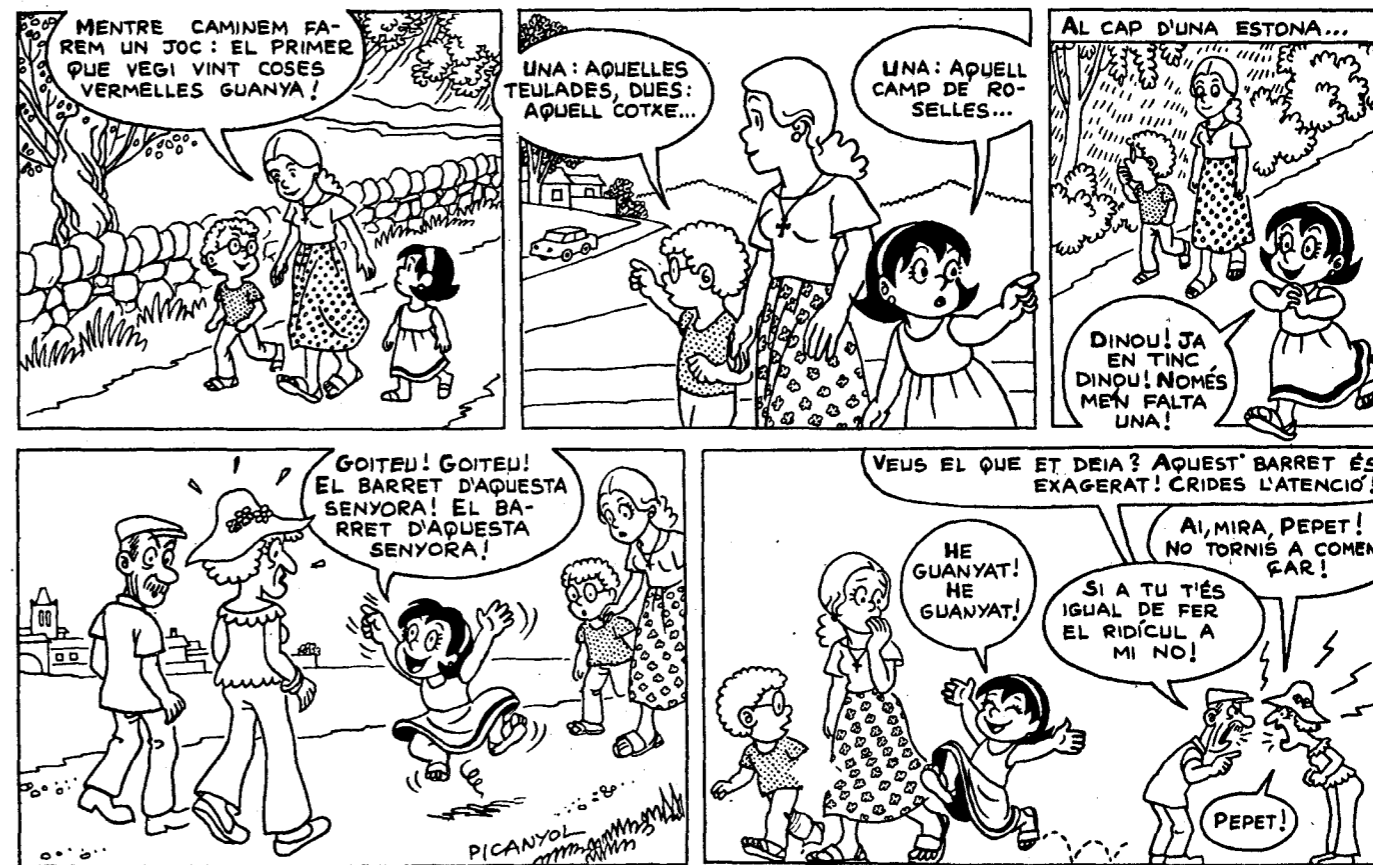
Que la devoció del poble fidel a vegades es passa de mida i sembla que tingui visus de fanatisme? També és cert; però també ho és que la devoció ha nascut del poble i és ben popular.

Qui de nosaltres quan ha pujat a Montserrat, ha sabut destriar la devoció a la Verge del sentiment de catalanitat que per tot es respira?

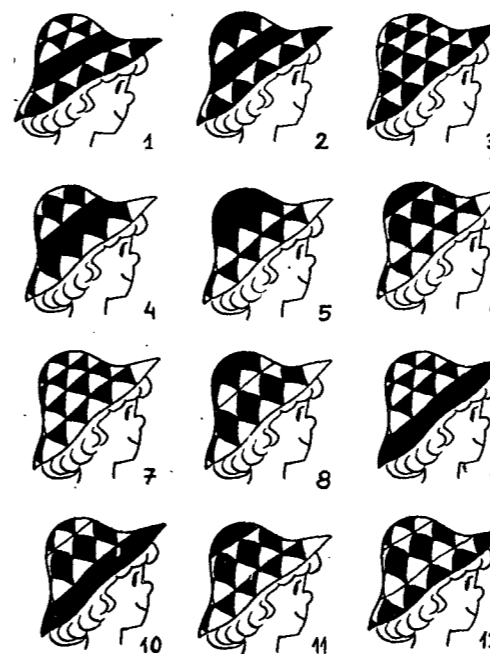
Per tant, cal que siguem comprensius amb d'altres pobles la devoció dels quals a la Verge ens sembla, de vegades, més localisme patrioter que sentit de religiositat.

Jordi Montseny

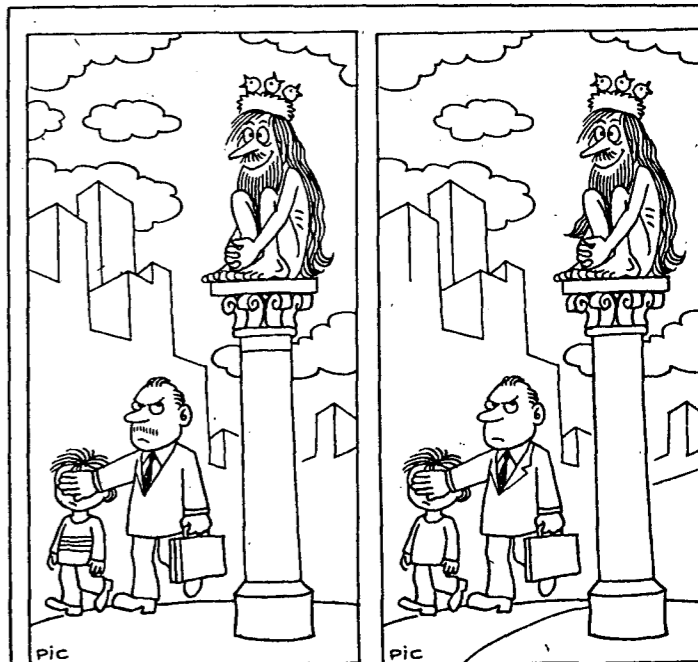
LA FAMÍLIA MOIXÓ

Entreteniments

SOLAMENT DOS D'AQUESTS BARRETS SON IDENTICS. QUINS?

ENTRE AQUESTS DOS DIBUIXOS QUE SEMBLEN IGUALS HI HA DOTZE DIFERÈNCIES. LES VEIEU?

Aquesta Edició de L'EIXERIT ha estat patrocinada per:

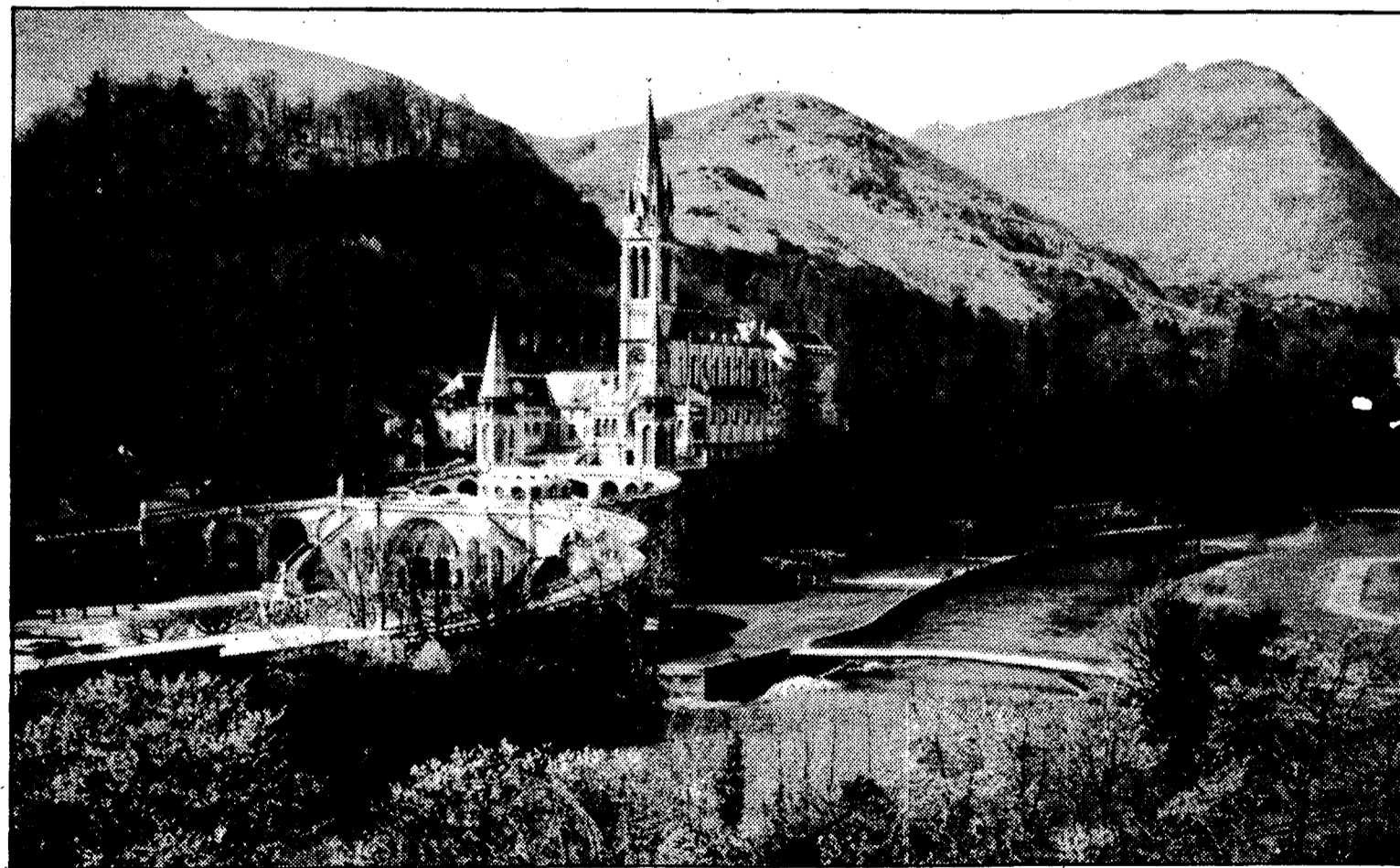
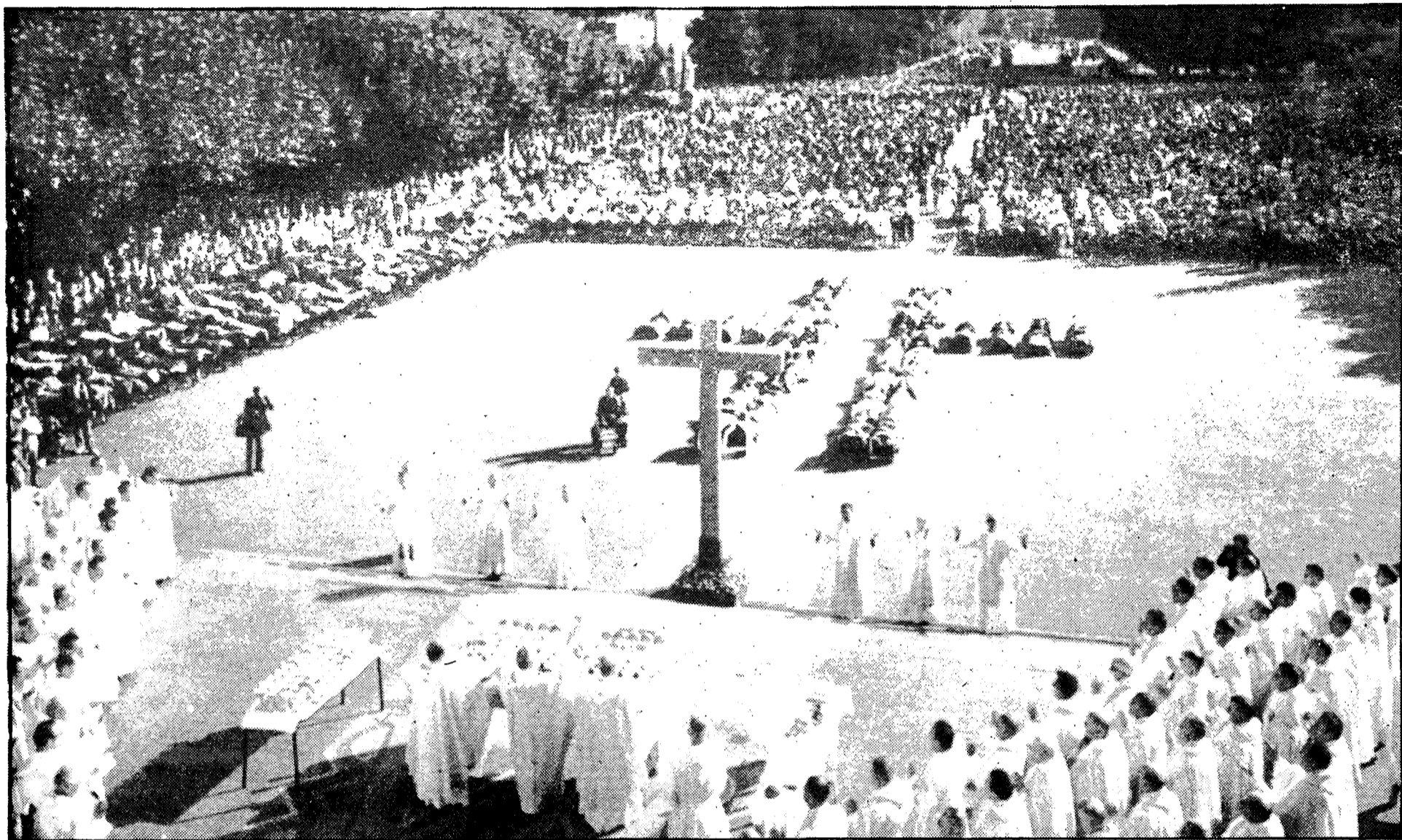

Aliments frescos i naturals

en totes les delegacions del món

Carísmics compleixen cent anys

tornin a néixer els Congressos eucarístics internacionals, la periodicitat dels quals serà, en endavant, irregular. A Barcelona, com a Rio de Janeiro (XXXVI Congrés, 1955), on les multituds cada vegada són més nombroses,

es copsa un desplaçament en l'orientació dels treballs dels congressistes; aquests dos Congressos escolliren com a tema "La Pau del Crist" en la qual l'Eucaristia és el sagrament. Però és a Munich (XXXVII Congrés,

1960), on es palesa el canvi de to: reduint voluntàriament i profunda la solemnitat de la processó final, els organitzadors prenen com a pauta la litúrgia de la Setmana santa i del misteri pasqual i enllaçant el moviment dels

Congressos eucarístics amb la renovació bíblica i litúrgica, subratllen la íntima relació entre l'Eucaristia i l'Església i col·loquen "la missa al centre del Congrés".

El ritual del 1973 per a la

celebració del XL Congrés (Melbourne), ritual manifestament inspirat pel Vaticà II, assegurarà aquesta perspectiva en recordar que la celebració de l'Eucaristia ha de ser "el centre i el cim de tota veritat vers la qual convergeixen totes les iniciatives i totes les formes de pietat. Amb el XLI Congrés, celebrat a Filadèlfia l'any 1976, la institució fundada al 1881 s'obre amb resolució a la "dimensió ètica de l'Eucaristia", sagrament de l'amor entre els homes".

En aquesta línia, el tema "Jesuïst, Pa partit per un món nou" del XLII Congrés internacional que se celebrarà a Lourdes el vinent juliol, encaixa naturalment en el seu lloc. Un cop més es realitza en la seva grandesa el misteri de la història de l'Església, història que és, a l'ensens, continuïtat i perpetu rejuveniment.

Efectivament, el Congrés de Lourdes se situa meravellosament en la continuïtat de la institució nascuda a Lille, fa cent anys, acollint una reunió internacional de pregària i estudi centrada en l'Eucaristia; però alhora, se la distingeix nítidament de la llarga polarització dels congressistes sobre la "Presència real" i sobre els ministres ordenats, en intentar un "Congrés del Poble de Déu", on tots els membres tenen una experiència a comunicar-se sobre l'Eucaristia, on es parteix el pa entre el pa entre els germans.

Pierre Perrard

Promouen l'engatjament en la tasca apostòlica

Experiències de corresponsabilitat eclesial al bisbat d'Urgell

SEU D'URGELL.— En la darrera reunió del Consell de Pastoral, celebrada a La Seu d'Urgell el dia 21 de juny, foren presentades diverses experiències de corresponsabilitat eclesial de la diòcesi. A més de les que fan referència als consells parroquials de pastoral, foren presentades algunes informacions sobre el Moviment de Joves, i també sobre algunes delegacions diocesanes. Cal subratllar, però, l'experiència viscuda en el si dels consells diocesans de pastoral, del presbiteri i d'economia en el curs dels primers anys d'iniciar la seva tasca. El Consell del Presbiteri fou creat el 1971 i ha celebrat 31 sessions, el d'economia, instituit l'any 1974, s'ha reunit 21 vegades, i el de pastoral, nascut el 1975, ha celebrat 16 sessions. Les característiques d'aquests organismes rectors de la pastoral diocesana, són promoure la participació i l'engatjament en la tasca apostòlica a través del diàleg que respecta sempre la llibertat d'expressió, tot facilitant l'exercici col·legial de l'autoritat episcopal. Els fruits recollits són un augment de la consciència de comunió, de diàleg i de bona entesa en el bisbat. Malgrat la diversitat de pensament, entre tot el clergat i també entre les comunitats cristianes, hi ha un admirable clima de bona entesa i d'unitat.

A Alinyà: Una presència encoratjadora

La parròquia d'Alinyà, situada al cor de la vall del mateix nom —que davalla de la serra del Port del Compte i afluïx al Segre, per la dreta, entre Organyà i Coll de Nargó, prop del suggerixim els noms dels preveres que hom jutja més preparats per als esmentats càrrecs. Els dos Vicaris Generals, amb el Bisbe, formen el Consell de direcció de la diòcesi. El Dr. Creus era també Delegat Permanent per als afers d'Andorra i ha arribat a l'edat de la jubilació, el Bisbe i el Consell del Presbiteri volen, però, que continuï formant part del Consell de Direcció.

pont d'Espia—, està constituïda per un nucli d'uns 80 habitants i diferents masies i llogarets.

Des de fa molts anys no hi resideix Rector i se'n cuida el de Coll de Nargó.

Actualment resideix a la casa Rectoral, la Mre Lourdes, ex-religiosa franciscana. Així des de fa cinc anys. En té seixanta-un.

La vocació de viure en un poble petit li va nèixer per mitjà d'un llarg contacte amb els monjos de Montserrat i especialment dels ermitans. Va ésser acollida al nostre bisbat i des de fa cinc anys viu a Alinyà.

Al poble i a tota la vall fa un servei d'infermera, tenint cura especialment dels ancians i sempre en contacte amb el metge titular.

A més d'aquest servei i donades les dificultats de fer-s'hi present cada diumenge el prevere encarregat, ella reuneix la comunitat cristiana per a fer una celebració de la Paraula, un comentari de les lectures i distribuir la comunió. Periòdicament porta la comunió als malalts, té cura de la catequesi dels infants i de tot el que fa referència al culte i a la neteja i ornamentació del temple. També fa reunions amb senyores.

Econòmicament viu l'esperit de pobresa dels donatius que rep de la gent del poble, dels seus familiars, amics, parròquia i bisbat.

L'experiència, molt personal, ens sembla que és molt positiva: la pregària, la senzillesa i l'amor són les notes destacades. No sempre ha estat compresa per tothom la seva actitud, creant-se a vegades situacions d'incomprensió.

Mirant el futur, creiem que pot ésser una experiència vàlida per atendre pastoralment pobles que no tenen prevere i que seria interessant adoptar aquesta i altres experiències similars d'atenció als pobles petits.

A. Mirabet

Vicaris generals

El dia 30 de juny acaba el termini del nomenament dels dos Vicaris generals de la diòcesi, mossèn Gregori Creus, per als afers jurídics i mossèn Joan Pujol per a la pastoral. Després de quatre anys de servei en el càrrec, el senyor Bisbe nomenarà dos preveres per a aquests ministeris. Per això acaba de realitzar una consulta a tots els preveres, Consells de Pastoral i del Presbiteri, demanant que li

Els parroquians l'homenatjaren

25 anys de mossèn Dalmau a Gallifa

A mossèn Dalmau li agrada d'estar entre els nens, futur com són del nostre país.

GALLIFA.— Mossèn Dalmau fa 25 anys que serveix la parròquia de Gallifa. Amb motiu d'aquest esdeveniment, els parroquians de Gallifa han homenatjat mossèn Dalmau, que tant ha fet per aquest poble. Per això els gallifencs ho han fet ben patent.

En un opuscle editat per a commemorar l'efemèrides, mossèn Dalmau escrivia coses com aquestes:

"M'ha semblat que el meu esperit podia quedar obert expressant-vos en forma de flash allò més profund que provocà la meua vinguda a Gallifa, la meua dedicació i la meua estada feliç entre vosaltres: La FE en la persona de Jesús de Natzaret, princip i fi de totes les coses."

Excursió al Canigó de l'Aplec de Matagalls

L'organitza també enguany la institució Aplecs de Matagalls. Comprèn els dies 13 fins al 16 d'agost. Visitarà Prats de Molló, Prada, St. Miquel de Cuixà, Font Romeu i Les Bouloses, i la muntanya del Canigó amb la pujada a La Pica i la visita al Monestir de Sant Martí. Les visites van acompanyades de les explicacions corresponents, que fan entendre la importància d'aquells monestirs en la història de Catalunya. Per a més informacions, cal adreçar-se a les oficines dels Aplecs, que són a l'Avinguda de St. Antoni M.ª Claret, 45, Barcelona-25. També podeu preguntar als telèfons 207 02 49 i 351 79 60, de les sis a les nou de la tarda.

Diòcesi barcelonina

El Servei d'Ancianitat de Caritas, s'ha reestructurat

Barcelona.— El Servei d'Ancianitat de Caritas Diocesana de Barcelona s'ha reestructurat recentment, formant un equip de quatre assistents socials.

El fet de l'ancianitat y tota la problemàtica que comporta, mereix, cada dia més, una especial atenció per part d'institucions, grups, parròquies, que cerquen la manera d'atendre unes necessitats bàsiques, de les que molts ancians es troben totalment mancats. Especialment en el servei a domicili, mini-residències, àmbit recreatiu cultural i voluntariat, el Servei pretén oferir a tots els interessats, la possibilitat d'orientació y d'ajuda, des d'una perspectiva actual, comptant amb les línies marcades pels nostres organismes oficials, el respecte y ajuda que aquest donen a la iniciativa de la societat i amb l'experiència pràctica, per part de Caritas, dels treballs realitzats per les assistents socials en els barris.

Preocupació del bisbe de Lleida:

Espanya, encapçalant la protesta contra els papes

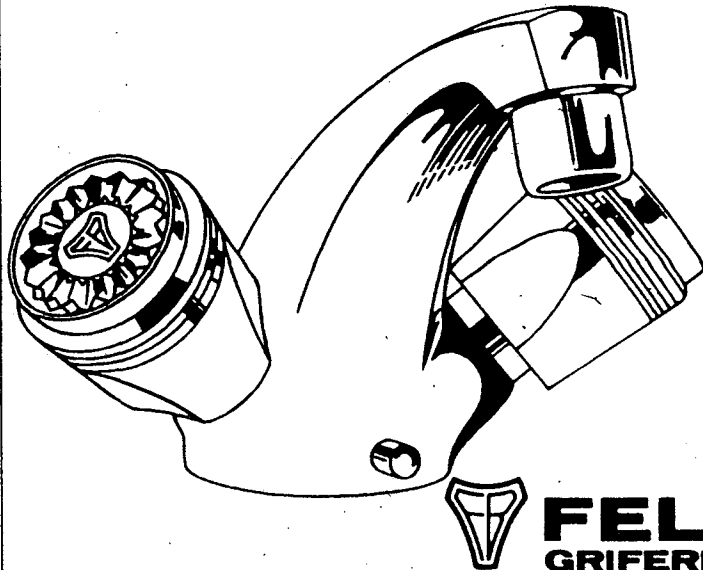
LLEIDA.— "Espanya es distingeix pel seu amor al Romà Pontífex. No obstant, segons he llegit recentment, en la catòlica Espanya és on han sorgit, als últims temps, més respostes als ensenyaments dels dos darrers papes. Es un honor pertànyer a un poble de gloriosa història, però és també una responsabilitat seguir mereixent la glòria que la història ha acumulat sobre nosaltres", escriu monsenyor Malla amb motiu del Dia del Papa, que se celebrarà a Lleida el proper dia 28.

El prelat remarca que l'amor al Papa no consisteix en emocionants trobades o aclamacions, — que tampoc s'han d'ometre—, sinó que significa, sobretot, l'adherir-se d'una manera pràctica al seu magisteri, tant en allò que fa referència a la doctrina com a les normes de comportament.

Més endavant diu: "Sentim-nos doncs molt units a la pregària del Papa pel bé de l'Església. Preguem amb ell i per ell. A l'objectiu sempre viu de la pregària pel Romà Pontífex, s'hi afegeix, ara, el deure de fills que demanen a Déu la total recuperació del Pare Sant malalt".

Trianón N

UNA GRIFERIA DE ALTA CALIDAD Y GRAN LUJO QUE SE SUMA A LOS YA ACREDITADOS MODELOS MARBO, CRISTALIA Y BLUE-STAR

Sr. Instalador:
Solicitenos
cuanta informacion
precise.

De venta
en almacenistas
de saneamiento.

FELIU BOETS A.
GRIFERIA NOBLE

Avda. de Roma, 137. Tel. 253 83 20 BARCELONA 11

Teletips

Una empresa de propaganda organitza el viatge del Papa a la Gran Bretanya.

Londres.— La Conferència Episcopal d'Anglaterra i Gal·les i la d'Escòcia han encarregat a una empresa de propaganda l'organització de la part econòmica del viatge del Papa a la Gran Bretanya, programat per al 1982. Els bisbes esperen que, amb la venda d'objectes religiosos, llibres, discos i video-cassettes, es puguin cobrir la majoria de les despeses, que hom calcula en tres milions de lliures (600 milions de pessetes). Segons el bisbe auxiliar de Glasgow, monsenyor Renfrew, les despeses d'una visita del Papa, amb tota la seva organització i les instal·lacions necessàries, són moltes. La petició de records podrà ajudar a cobrir una part d'aquestes despeses.

Caritas de Saragossa prepara una campanya contra l'atur

Saragossa.— Davant el greu problema de l'atur que ja comença a ésser preocupant a Saragossa, on hi ha moltes empreses en crisi i massa obrers al carrer, Caritas diocesana ha volgut fer una campanya contra l'atur, amb l'objectiu concret de sensibilitzar l'opinió pública en general i les comunitats cristianes, en particular, sobre aquest problema.

Caritas pretén estudiar a fons la situació dels aturats a la nostra diòcesi i promoure algunes accions concretes per a pal·liar-la.

Amb la finalitat de preparar la campanya, s'han celebrat unes jornades que han aplegat un gran nombre de col·laboradors de Caritas.

Santa Teresa en les televisions europees

Àvila.— Amb motiu del centenari teresià, el bisbe d'Àvila, monsenyor Felipe Fernández, està rebent nombroses demandes de permisos i orientacions per a la visita als llocs teresians. En aquests últims dies han estat les televisions alemanya i francesa les que han comunicat el seu propòsit de realitzar reportatges sobre la persona, la vida i l'obra de Santa Teresa i ja han començat llurs treballs.

Televisió Espanyola prepara una sèrie per a "Grandes relatos" amb episodis i facetes de la vida de la Santa.

A Espanya hi ha 17.500 religioses de clausura

Madrid.— Amb el lema "Blancas manos alzadas que hay que sostener", el pròxim dia 25 se celebrarà el Dia Pro Orantibus, a favor de les religioses contemplatives.

A Espanya hi ha actualment 930 convents de clausura en els quals viuen, pregunten i treballen 17.500 religioses, i de 25 anys ençà, l'Institut Pontifici CLAU-NE ajuda els convents necessitats tant en el sentit espiritual, com en el sanitari i econòmic. CLAU-NE (Claustres necessitats) compta amb uns dos mil socis i un gran nombre de benefactors anònims, i amb la residència "Madre Maravillas", on han estat ateses, enguany, 158 religioses de clausura en diverses malalties i operacions, per un total de deu milions de pessetes.

El Partit Comunista ocupa el darrer lloc...

L'Església, la institució que mereix més confiança als polonesos

Varsòvia.— D'entre totes les institucions nacionals, l'Església és la que inspira més confiança als polonesos; en segon lloc hi ha "Solidaritat", mentre que el Partit Comunista és el "llum vermell"...

Això és, almenys, el que indica una enquesta publicada pel setmanari socio-cultural "Kultura", en el seu darrer número. L'enquesta, diu el setmanari, ha estat realitzada fa un mes i mig per l'oficialíssim "Centre d'Enquestes sobre l'opinió pública". No s'ha donat cap detall sobre la importància de la mostra escollida ni sobre la seva composició. La pregunta realitzada era: "Quines institucions us inspiren més confiança a Polònia?"

Després de l'Església i del sindicat "Solidaritat", de Lech Walesa, hi ha en tercer lloc l'Exèrcit, seguit per la "Diète" (Parlament), el Consell d'Estat (Presidència Col·legial de la República), el govern i la Cambra Suprema de Control "NIK", que aplega, en aquesta època de depuració, els dossiers sobre antics responsables acusats de mala administració i de corrupció.

A continuació hi ha, assenyala "Kultura", el Fiscal general de Polònia, els sindicats de branca (ex-oficials), després els partits Democràtic (S.D.) i Agrícola (Z.S.L.), per acabar, la milícia i, completament l'últim, el Partit Obrer Unificat de Polònia (P.O.U.P.).

El resultat d'aquesta enquesta, diu el setmanari, il·lustra àmpliament l'esforç que ha de realitzar el Partit per tornar a guanyar la confiança que ha perdut per part del poble.

No obstant, "Kultura" remarca que aquesta enquesta, data de més d'un mes i mig i creu que si es fes avui, el Partit podria obtenir millor imatge en l'opinió, a la vista del II Ple i després dels primers resultats de les "eleccions democràtiques" per el 9è Congrés extraordinari, convocat per als dies 14-18 de juliol.

Persecució religiosa a Lituània

Dos membres del grup lituà de Helsinki, han estat detinguts a Kaunas (Lituània), segons que anuncia el "Lithuanian Information Center" a Nova York, basat en les notícies recentment arribades a Occident.

Es tracta del treballador i sacristà, Mecislovas Jerevivius, de 54 anys, i de l'enginyer de 51 anys, Vytautas Vaiciunas. Ambdós han estat acusats d'"haver difamat l'Estat soviètic i l'ordre social".

L'Església catòlica i el sindicat de Walesa, al cim de la confiança que als ciutadans polonesos els mereixen les institucions que marquen la seva vida quotidiana.

A Jerevivius se li retreu, a més, l'haver organitzat processons i peregrinacions, la qual cosa és per a l'administració estatal lituana una "pertorbació de la pau". Els últims documents del grup lituà d'Helsinki arribats a Occident, duïen una sol·licitud a Breznev, d'alliberar els 14 lituans condemnats l'any 1980 per motius polítics o religiosos. De la mateixa manera es demana la llibertat dels juristes estonians, Mart Niklus i Juri Kukk. En el segon document n° 29, del 28 de febrer, hom dona a conèixer l'ingrés del jurista Petras Ceizikas en un centre psiquiàtic de Wilna, del 9 de febrer.

Altres notícies de Lituània confirmen la creixent violència contra els sacerdots actius. La població està alarmada pels crims comesos contra els sacerdots. Segons aquestes notícies, uns desconeguts entren de nit a la vivenda dels sacerdots, els colpegen i no retrocedeixen ni davant l'assassinat. Cap d'aquests crims ha estat aclarit fins ara, més que res hom té la impressió, a Lituània, que les autoritats no tenen cap interès en aclarir els crims ni de castigar els autors.

Monsenyor Buxarrais:

La contemplativa, pregona vida cristiana

Màlaga.— Tot preparant la jornada de la vida contemplativa, la qual coincideix amb la diada de sant Jaume, el bisbe de Màlaga ha escrit una carta pastoral en la qual defineix els convents de clausura com a "comunitats de pregona vida cristiana". A Màlaga hi ha vint-i-quatre convents amb unes tres-centes monges i alguna experiència de vida contemplativa masculina. "La nostra diòcesi —diu el bisbe— els necessita per a conservar les arrels de l'Evangeli. Arrels que es viuen més, que no es diuen i escriuen. I el nostre món feixuc està mancat molt més de vivències que no pas de xerrades i de llibres".

En la descripció que monsenyor Buxarrais fa de la vida contemplativa, diu:

"Hi ha malaguensys que treballen amb un gran sentit de responsabilitat i moltes hores. Els agrada. Acostumen a fer-ho braç a braç i en silenci.

Hi ha malaguensys que vesteixen pobrement. No els interessa la moda. I viuen amb un mínim de comoditat, que a molts de nosaltres ens resultaria incòmode.

Hi ha malaguensys que pregunten i canten molts cops al dia. Parlen amb el Senyor. Li parlen de nosaltres, de l'Església, de tots...

I el més sorprenent és que són feliços. Perquè han descobert que la felicitat no consisteix en tenir, sinó en ésser..."

I acaba demanant dels seus diocesans una atenció especial envers aquests cristians de vida pregona: "Preguem pels qui pregunten. Perquè el Senyor els ajudi a ésser fidels a la seva pregona vocació cristiana. Perquè sàpiguen ajudar-nos a viure intensament, fins a les arrels del nostre ésser. I, si podem, donem-los també quelcom de nosaltres. Potser a alguns ens sobra, i a ells els manca."

Episcopat francès:

El sentit de l'estipendi de les misses

París.— La Comissió Permanent de l'Episcopat francès ha publicat una nota sobre els estipendis de les misses.

Tot esmentant Pau VI, els bisbes francesos escriuen: "És una tradició arrelada a l'Església que els fidels, guiats pel seu esperit religiós i el seu sentit eclesial, uneixin al sacrifici eucarístic un cert sacrifici personal per a participar-hi més pregonament.

Així col·laboren, per la seva banda, a les necessitats de l'Església i més particularment a la subsistència dels seus ministres".

"D'aquesta manera —acaba dient la nota—, aquesta ofrena fa que el donant comparteixi amb aquells que, pel seu servei a l'Església són més pobres, i li fa entendre el gest de caritat fins a l'extrem del món, manifestant, a l'ensem, l'adhesió dels catòlics a la llibertat d'acció i de paraula d'una Església que no viu més que dels seus donatius".

MAS-BAGÀ

Fundada el 1878

Primera empresa de Catalunya en la fabricació d'elements per a restauració col·lectiva

Cuines, forns, i gratinadors.

Armaris de conservació freda i calenta.

Paelleres, Marmites i Fregidores.

Autoserveis (self-service) i els seus complementos.

Per a:

Col·legis, Internats, Residències.

Comunitats, Hospitals, Sanatoris.

Menjadors laborals.

S.A.M. Mas-Bagà | Barcelona-9 - Valencia, 346 - Tel. 257 15 06
Madrid-4 - Hortaleza, 17 - Tel. 221 70 09

Una molt interessant carta del bisbe de Solsona, monsenyor Miquel Moncada, a totes les comunitats parroquials del seu bisbat

“Fem Església a casa nostra”

Aquests dies es compleixen quatre anys que el Papa Pau VI, en nom del Senyor Jesús, em va enviar per fer de Bisbe enmig vostre, millor dit, per tal de fer de Pastor amb vosaltres. Recordeu la Pentecosta de l'any 1977, a la Catedral de Solsona?

Ara em plau dir-vos que em sento ben feliç d'ésser el vostre Bisbe i avui, especialment, de recordar, de reflexionar i de preparar amb vosaltres en aquesta diada de “L'Església Diocesana” que celebren totes les parròquies i grans comunitats d'arreu del bisbat en aquesta solemnitat nasqual de la Pentecosta.

Tan bon punt vaig arribar a Solsona, recordeu?, vaig maldar d'entrar en contacte amb vosaltres i, sense parar, he resseguit tot el Bisbat en Visita Pastoral permanent. Penso que us he escoltat molt, però no sé si us he escoltat prou. M'heu parlat dels vostres dolors i esperances, de les vostres il·lusions i recerques, dels vostres projectes i decisions. He compartit amb persones i grups els vostres neguits, desencants i joies. He gaudit del vostre acolliment i de la vostra tendresa. No, no he quedat indiferent davant les vostres persones, la vostra vida i la vostra problemàtica.

Tot reflexionant amb vosaltres, tot llegint ensem l'Evangeli, tot pregant conjuntament o celebrant l'Eucaristia i els Sagraments de la fe, he pogut copsar el batec d'aquesta Església particular de Solsona que, fa segles, fa camí sense defallir en aquests indrets del pla i de la muntanya en el cor de Catalunya. He sentit el remoreig de l'Esperit en l'angoixa d'uns i en la creativitat il·lusionada dels altres, en els anhels per a progressar i en els dolors del fracàs, en els gemecs dels malalts i en l'esperança dels joves animosos, en la festa dels qui es perdonen i en l'esforç per viure en comunió més estreta i pregona. Sí, l'Esperit de Jesús és amb vosaltres! És amb els nens i amb els avis, amb els joves i amb els grans, amb les religioses i amb els mossens. Hi és!

Us ho dic amb goig: he tocat el més viu de la realitat de la nostra Església diocesana, això que no fa gaire soroll però que és al moll de l'os de la vida comunitària. Us ho dic ben de veritat: sóc feliç de treballar al servei d'aquestes realitats que únicament s'obren davant els ulls il·luminats per la fe com un llampurneig dins la foscor que ja no es pot oblidar mai més.

Si, germans, dono gràcies a Déu que ens ha cridat a uns i a altres a viure junts aquesta aventura engrescadora de continuar construint l'Església dels nostres avantpassats en la fe, l'Església solsonina, l'Església a casa nostra. Avui tots som cridats, de bell nou, a fer i a refer amb joia aquesta Església estimada.

Fem Església

Quan, amb el Concili, recupeu el nom i l'entitat de l'Església particular en la qual s'hi troba i actua l'Església de Crist

amb totes les riqueses de l'eclésiologia: l'Esperit Sant, l'Evangeli, l'Eucaristia, la unitat, la santedat, la catolicitat, l'apostolicitat, el Bisbe-Pastor, els capellans, els fidels (religiosos i laics), la comunió eclesial, “L'Església, estesa arreu del món, esdevindria una abstracció si no prenguéss cos i vida precisament a través de les Esglésies particulars” (Evangeli Nuntiandi, 62).

Podem dir que som Església a nivell universal, però que vivim l'Església en la realitat concreta i tangible de la vinculació diocesana. Ens pot ajudar a copsar aquesta realitat la referència —sempre imperfecta— el misteri de l'Encarnació i de l'Eucaristia. L'Església de Crist pren cos i es fa carn en la història humana quan es concreta en un Poble, una història, una cultura, un estil de viure i de fer i es fa present en cadascuna de les comunitats diocesanes com el Cos de Crist hi es present en cada fracció del Pa Eucarístic.

Són molts els nostres fidels que ja descobreixen aquesta bona realitat més enllà dels límits de llur parròquia i dins l'Església universal.

Fem Església

Quan cada creient, elegit de Déu malda per descobrir els dons rebuts de l'Esperit com a regal del baptisme i de la confirmació i els vol posar al servei de la comunitat eclesial diocesana en la qual es troba inserit (1a. Cor. 13). Tots servim per fer alguna cosa útil dins aquesta Església a casa nostra.

Fem Església

Sempre que acollim el do de l'Esperit a través de l'Església-Institució, tal com ho vol el Crist, sense separar mai aquests dos elements: Esperit i institució. Malgrat que l'Esperit depassi les fronteres de l'Església, mai no actua al marge de la Institució.

Voler separar aquests dos

elements és buidar l'Església del seu misteri. No hi ha Església sense Institució, com no hi ha Església sense Esperit. És cert que aquest haurà de purificar constantment l'Església i evitar que es tanqui dins un sistema religiós.

Es tasca, però, de cadascú deixar que l'Esperit, dintre seu, treballi per tal que la lletra no mati l'Esperit, la llei no ofegui la fe, l'orgull no engoleixi l'Amor.

Aquesta tasca individual i comunitària de cada dia és fer Església a casa nostra.

Fem Església

— si vivim i aprofundim la comunió en l'amor amb el vostre Bisbe i el seu presbiteri local.

— si us obriu a les altres Esglésies germanes d'arreu del món, especialment amb la de Roma i el seu Pastor universal, avui martiritzat.

— si vivim de debò la responsabilitat com a laics dintre l'Església i avanceu vers la creació d'autèntics consells de pastoral a nivell parroquial, arxiprestal i diocesà.

— si accepteu un legítim pluralisme dintre la unitat amb tensions enriquidores de persones i grups mentre no esqueixin aquesta unitat pregona amb sectarismes ni “gethos”, ans afavoreixen una pastoral de conjunt operativa i vigoritzadora.

— si us poseu al servei dels homes del nostre país en aquesta hora fràgil de canvis, amb un decidit compromís temporal tot superant les temptacions de la inhibició i de l'abstencionisme.

— si ensem desvetlleu una pastoral dels ministeris i, especialment, de les vocacions sacerdotals i religioses.

Demà, si a Déu plau, sota l'esguard de Santa Maria de Montserrat, aquests anhels es faran pregària i compromís. Retornarem, ben segur, reconfortats i envigorits després de la gran festa mariana que, ja fa mesos, hem preparat entre tots, ben convençuts que CAMINANT JUNTS FEM PAIS I ESGLÉSIA.

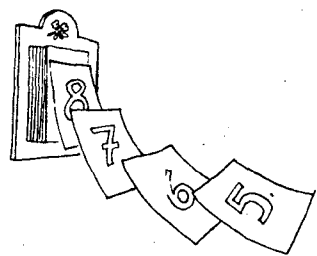
Us escriu el vostre amic i Pastor.

Miquel Bisbe de Solsona

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

Calendari

Diumenge, 12 de juliol. XV del temps ordinari. Sant Joan Gualbert, abat i fundador, santa Marciana, verge i màrtir.

El sol surt a les 4.27 i es pon a les 7.25.

Dilluns, 13 de juliol. Sant Enric, emperador; sant Anacleto, papa i màrtir; sant Joel i sant Esdras, profetes, i santa Sara, verge.

Dimarts, 14 de juliol. Sant Camil de Lelis, confessor, i santa Adela, vídua.

Dimecres, 15 de juliol. Sant Bonaventura, franciscà, bisbe, cardenal i doctor; sant Pompili Mª Pirroti.

Festa major a Torredembarra.

Fira a Lleida.

Dijous, 16 de juliol. Mare de Déu del Carme. Santa Magdalena Postel, fundadora.

Festa major a Albinyana, Alcoletge, Alió, Calafell, Carme i Llança.

Divendres, 17 de juliol. Sant Aleix, confessor; santa Marcel·lina, verge i santa Genèrova, màrtir.

Festa major a Fontetes.

Dissabte, 18 de juliol. Sant Frederic, bisbe i màrtir; santa Marina, verge i màrtir i santa Simforosa i els seus set fills, màrtirs.

Festa major a Pratdip.

Fira a Lloret de Mar.

La Bíblia a l'abast

Eficàcia de la paraula de Déu (Is 55: 10-11)

La Bíblia és el llibre de la paraula de Déu. Una paraula feta història de les relacions de Déu amb la humanitat. Una història que recull els fets d'un poble i que es converteix en la seva pròpia sang. I quan arriba la plenitud dels temps, la trajectòria del poble i l'acció de Déu es fan carn i sang en l'home Jesús de Natzaret, Fill de Déu i Fill de l'home. Així la revelació ens diu que la Paraula s'ha fet home i ha conviscut amb nosaltres.

Captar la paraula de Déu amb l'oïda de la fe

La paraula de Déu no es manté a la regió de les teories especulatives més o menys brillants, sinó que és sobretot paraula eficaç. Fa el que diu i el que es proposa. I diu i es proposa la vida autèntica. Déu, però, malgrat que faci acte de presència en el temps i en l'espai humans, està per damunt d'aquests condicionaments. Déu és esperit, diem. Això fa que la seva paraula "sigui dita" de maneres molt diverses a les que estem acostumats. Ens trobem amb una paraula pronunciada en clau de fe. Encara més, que té una direcció i un abast molt més amplis i profunds, molt més lliures, que el que nosaltres podem arribar a sospitar. Déu contempla el món i hi és present des de l'eternitat. Des d'allà les coses i els seus valors es veuen tot altrament a com les veiem i valorem nosaltres. **Perquè els meus pensaments no són pas els vostres pensaments, ni els vostres camins, els meus camins, oracle de Jahveh. Com són alts els cels per damunt de la terra, així són alts els meus camins per damunt dels vostres camins, i els meus pensaments per damunt dels vostres pensaments** (Is 55, 8-9). L'oïent de la paraula de Déu, doncs, ha de captar-la amb l'oïda de la fe. Únicament així serà possible fer una lectura creient dels signes dels temps, com a veritable auscultació de la veu de Déu. La tasca és possible, però no és fàcil. És la part dura de la fe.

La missió profètica esdevé a voltes difícil

El nostre text és una invitació a fer la prova de la credibilitat de la paraula de Déu. Una invitació també a endinsar-se pels camins de la duresa de la fe, fins a arribar al moll substancial de la medulla del do de Déu. Aquest dos versets pertanyen al

final de l'anomenat "Llibre de la consolació" del Deutero-Isaïes. Es tracta d'un autor anònim, els escrits del qual són recollits actualment formant part del llibre canònic d'Isaïes. El segon Isaïes nostre es troba immers en un ambient totalment diferent del de l'actuació del profeta Isaïes de Jerusalem. La ciutat santa ha estat ja arrasada pels exèrcits de Babilònia, l'antiga aliada de Judà, que ha portat a l'exili els seus fills. Les prediccions profètiques s'havien acomplert, doncs. El poble de Déu es troba en un estat lamentable de prostració. La missió del profeta no és ara la d'anunciar càstigs, sinó la de consolar els vençuts, anunciar el retorn a la pàtria i fer que es mantingui ferma l'esperança en la salvació de Jahveh. Una vegada més la missió profètica esdevé extraordinàriament difícil. Els fets reals del moment no ajuden gens, tot el contrari, a confiar en les promeses de Déu. Les exhortacions del profeta sonen com a missatges de bona voluntat, però totalment utòpics, irrealitzables. És possible que Jahveh tingui la força necessària per redreçar la situació desastrosa del seu poble? Els cors vacil·len i dubten. El profeta insisteix en l'eficàcia de la paraula de Déu i en la necessitat que té el poble d'escollar-la —**escolteu-me bé... pareu l'orella** (55:2s) — i de cercar Déu també ara en la situació de fracàs —**cerqueu Jahveh mentre se'l pot trobar** (v. 6) — perquè ell encara es deixa trobar i la seva paraula és forta i eficaç.

La paraula de Déu dona sempre el seu fruit

Qui pensa en l'eficàcia de la pluja i de la neu que cauen a l'hivern, sobre els camps aparentment morts? Però la seva eficàcia es demostra a l'hora de la collita i de posar el pa a taula. **Així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat** (v. 11). La paraula de Déu que ressona en la història i que és proclamada cada diumenge en la nostra celebració, és com la pluja d'hivern: cau imperceptiblement, però al seu temps dona fruit. És la salvació de Déu —la que ell vol, que és la veritable realització de la persona—: fa el seu camí en nosaltres.

Josep M. Aragonès

Temps i camins

Esperançats

Si com a norma de conducta tinguéssim en compte els exemples evangèlics, que en seriem de bons!

El que passa és que sovint s'obliden entre el bullit de la vida diària o els esdeveniments impensats.

Jesús diu aquestes paraules: "Si estimeu els qui us estimen, quin mèrit teniu? Perquè fins els pecadors estimen els qui els estimen."

Ben cert, que aquest text l'hem llegit o l'hem sentit comentar. Ara bé, entenem amb certesa el significat de la paraula "estimar"?

Pensem en tots aquells que ens fan mal sense parar esment, però, que pertorben o fereixen el nostre amor propi. Provem de pregar per ells intensament? Aquell amic, aquell familiar, que a vegades amb la seva indiferència afectiva ens oblidia.

No permetem que la seva actitud colpeixi massa el nostre cor. Déu, amb la seva misericòrdia, ens acull benigne i omple el buit que deixa el que se'n va. Qui vetlla pels ocells del cel i els lliris del camp, no deixarà de concedir-nos tot allò que necessitem per la nostra pau espiritual.

Sols cal pensar que estem en les seves mans i que els pensaments del seu cor tenen en compte la petitesa de la nostra existència. Ell és amb nosaltres.

P. Campmajó

L'Església celebra

12 de juliol. Diumenge XV de durant l'any. Lectures: primera, Is 55, 10-11; salm 64; segona, Rm 8, 18-23; tercera, Mt 13, 1-23.

13 de juliol. Dilluns de la setmana XV de durant l'any. Lectures: primera, Ex 1, 8-14, 22; salm 123; segona, Mt 10, 34-11, 1.

14 de juliol. Dimarts de la setmana XV de durant l'any. Lectures: primera, Ex 2, 1-15a; salm 68; segona, Mt 11, 20-24.

15 de juliol. Dimecres de la setmana XV de durant l'any. Lectures: primera, Ex 3, 1-6, 9-12; salm 102; segona, Mt 11, 25-27.

16 de juliol. Dijous de la setmana XV de durant l'any. Lectures: primera, Ex 3, 13-20; salm 104; segona Mt 11, 28-30.

17 de juliol. Divendres de la setmana XV de durant l'any. Lectures: primera, Ex 11, 10-12, 14; salm 115; segona, Mt 12, 1-8.

18 de juliol. Dissabte de la setmana XV de durant l'any. Lectures: primera, Ex 12, 37-42; salm 135; segona, Mt 12, 14-21.

Catequesi dels signes

XXVIII. LA UNCIÓ DELS MALALTS

JESÚS: Comprèn i acull els malalts. No refusa la seva curació, són signes i anunci del Regne.

"En va guarir moltes de malalties, sofrenes i esperits malignes, i feu la gràcia de veure-~~lla~~ a molts cecs... Els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos són purificats, els sords hi senten, els morts ressusciten." (Lc. 7, 21-23)

ELS APOSTOLS: No solament són enviats a predicar sinó també a guarir.

Predicaven que es convertissin, expulsaven molts dimonis, ungien amb oli molts malalts i els guarien (Mc. 6, 12).
"Està malalt algú de vosaltres? Que faci cridar els preveres de l'Església, i que preguin damunt seu, després d'ungir-lo amb oli en el nom del Senyor." (Jaume 5, 14-16).

La tradició de l'Església
En la tradició litúrgica primitiva la unció és un ritu de guarició.

"Déu concedeix la santedat: (salut) per l'oli. (S. Hipòlit). Les oracions Gelasianes suposen també la curació de l'ànima i insisteixen en la del cos.
Al s. XI i a conseqüència de la disciplina penitencial de l'Església, es lliga la guarició amb el perill de mort. Es dona en cas d'extrema necessitat (extrema-unció).
S. Tomàs li dona un sentit escatològic: "és el sagrament de perfeccionament per aconseguir la glòria".
Pel Concili de Trento, la Unció ajuda a suportar les malalties i les temptacions.

EL VATICÀ II (Sc n° 73-75; Lg n° 11), canvia el nom d'Extrema-unció pel de **UNCIÓ DELS MALALTS**.
S'ha de rebre quan un cristià comença a estar en perill de mort, per malaltia, vellesa...
Remarca el sentit comunitari, que pertoca a la sol·licitud de tota l'Església.
Simplifica el ritu a una (cap) o dues (cap i mans) Uncions. És pot rebre diferents vegades, sempre en circumstàncies diverses.
És preferible separar la Penitència de la Unció.
Si la salut del malalt ho permet, la Unció es pot celebrar comunitàriament i dins la missa.
La fe cristiana no admet la por davant la mort, la Santa Unció ha de tenir sempre un sentit Pasqual de peregrinació a la casa del Pare.

F. Xavier Parés

Pensant-hi bé

BENAURANCES

La felicitat, evangeli dels Evangelis

Senyor de Sant Joan d'Evangelis, ens dirigim cap a la Capella de Sant Mateu, la seva part més muntanyosa, per després després fins a la falda d'un turó o pujol denominat "muntanya de les Benaurances", on hi ha l'hostatgeria per a pelegrins a cura de monges italianes, i la Capella de les Benaurances. El lloc és meravellós; vertader recés de pau i de silenci.

La Capella de les Benaurances fou construïda l'any 1937, gràcies a la generositat dels catòlics italians, sobre una planta octagonal suggerida per les vuit benaurances de l'Evangelí de Sant Mateu. L'envolta un petit claustre obert de bat a bat a la vista panoràmica del Mar de Galilea, dit també llac de Genesaret o de Tiberíades.

Aplegats a l'església, després del res de Vespres, llegirem i escoltàrem amb gran emoció el text evangèlic de les Benaurances, "l'evangeli dels Evangelis". Les paraules de Jesús, escoltades en l'indret on ell les pronuncià, suggerien al nostre esperit les actituds interiors que fonamenten la personalitat del cristià i els comportaments coherents a una veritable fe viscuda.

— Felços els qui, reconeixent-se pobres a la presència de Déu, com el pobre demana l'almoina, demanen a Déu la Vida, perquè els serà concedida.

— Felços els qui, sabent-se "humus", terra, creació, assumeixen la seva pobresa humana, perquè la posseiran com a penyora de la Terra Promesa.

— Felços els tendres de cor, perquè coneixeran la tendresa de Déu.

— Felços els qui lluiten per ser sants, justos, perquè Déu els en farà.

— Felços els qui comparteixen els patiments dels altres, perquè Déu compartirà els seus.

— Felços els qui juguen net, perquè estaran oberts a la fe.

— Felços els qui lluiten per la pau, perquè Déu els estimarà com a fills.

— Felços els qui lluiten per la justícia, perquè Déu és just.

— Felços els qui, per obrar el bé, sofreixen incomprensió, marginació, persecució, perquè Déu els acollirà en el seu Regne.

Felços, felços... Jesús ho diu: Déu ens vol felços amb la felicitat de la Veritat, de la Santedat, de l'Amor, de la Pau. PENSANT-HI BÉ, doncs, siguem intel·ligents i coherents amb la nostra fe i lluitem decididament contra el mal del pecat, font principal de la infelicitat personal i col·lectiva. Sobre tota persona pesen, certament, moltes pobres; però pobresa humana i felicitat humana no estan pas renyides des que el Senyor assumí la nostra pobresa i ell mateix es feu la nostra riquesa.

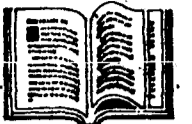
El ressò de les canonades

Circumstància ben paradoxal en un indret com aquell. Quan el vent era favorable, podia escoltar-se, somort en el fons i en la fosca de la nit, el ressò de les canonades en els alts del Golan i en el sud del Líban. Els Phantoms, camí de vomitar la seva càrrega mortífera, trencant la barrera del so, ens esglaiaven amb els seus espetecs. Així, mentre l'eco de les paraules de Jesús enardia el nostre esperit, el ressò de les canonades encongia el nostre cor.

Les nits eren esplèndides. El llac es veia tranquil i brillant pel reflex de la lluna. Si els propis pecats ho haguessin permès, hom hauria tingut l'atreviment de creure que, com un estel cada vegada més proper, sorgia la figura de Jesús caminant sobre les aigües del llac, cominant, amb veu forta i poderosa la tempesta i la pesta de la guerra en el cor de l'home i del món: Prou! Tingueu Pau! Feu la Pau!

Xesc Soliu

Llibres

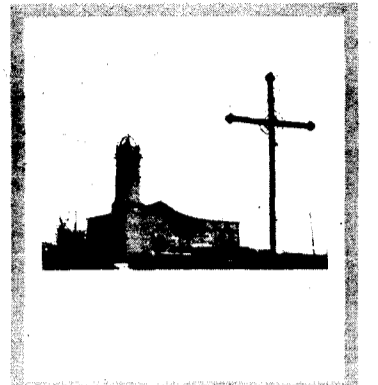

El Martyrium de Sant Eudald a Sorba

Aquest és el títol d'un llibret de 34 pàgines publicat arran de les festes del mes de maig d'enguany celebrades en aquesta antiquíssima parròquia de l'arxiprestat de Cardona.

Consta de dues parts. La primera, signada per Albert Bastardes, després de situar geogràficament i històricament el territori de Sorba, descriu els elements arquitectònics de la seva església parroquial, sobretot la seva cada dia més famosa rotonda del segle VI on ha estat descobert fa poc un "martyrium" que hom suposa, no sense fonament, de sant Eudald.

De les relíquies d'aquest sant i dels seus trasllats successius des d'Ax, on fou martiritzat segons la tradició, fins a... Ripoll o a Sorba (?), així com del culte tributat al sant i de la suggestiva hipòtesi bastida a l'entorn d'unes despulles, en parla en la segona part el Dr. Manuel Riu, de la Universitat de Barcelona, que fou qui aixecà la llebre al cap d'un equip d'historiadors i arqueòlegs universitaris.

El Martyrium de Sant Eudald a Sorba

L'opuscle s'acompanya de fotografies i gràfics adients.

Edita la Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Solsona, la qual, amb aquesta obra, inicia una sèrie de publicacions diverses d'àmbit solsoní relacionades amb la fe i la cultura popular.

Santa Teresa de l'Infant Jesús

Teresa de Lisieux ingressà al Carmel quan tenia uns quinze anys. Hi va morir als vint-i-quatre. Cinc-centes setmanes de vida reclosa entre els murs del monestir, governat per una regla rigorosa, en mig d'una trentea de dones d'un promig d'edat de cinquanta anys.

La duresa material de l'existència, la soledat, el sofriment i les proves espirituals que han deixat empremta en Teresa, sovint han estat oblidades donant una imatge d'ella amaneçada, o contràriament utilitzades amb exageració romàntica, com una nova imatge.

L'autor ja fa temps que ha emprès una recerca que li ha permès obrir, lluny de les reiteracions còmodes i de síntesi prematures, el camí d'un coneixement pregon d'aquesta noia jove, que sense cap mena de dubte, és la mística més gran dels temps moderns. L'escolta, a través de les diferents expressions proferides durant la seva vida, però respecta els seus silencis, s'oposa a imputar-li allò que per raons diverses va semblar obligatori atribuir-li. Contràriament, Six sap entendre el que s'amaga sota l'aparent trivialitat (d'aquí, la lectura de les poesies que la santa escriví i la seva crítica dels testimonis).

Jean-François Six

Teresa de Lisieux en el Carmelo

Segueix, doncs, Teresa, pas a pas, en les seves intuïcions fulgurants i en les seves nits, en el seu valor i esforç, la seva passió de viure, cercant comprendre millor el misteri d'aquesta existència que atrau i se'ns escapa incessantment, i en la que es deixa entreveure un amor "fort com la mort", però també temible i secret.

(1) "Teresa de Lisieux en el Carmelo". Jean-François Six. Editorial Herder.

Filatèlia religiosa

Centenari de Teilhard de Chardin

El servei de Correus francès ha posat en circulació un segell en homenatge al savi jesuïta Pierre Teilhard de Chardin, antropòleg notabilíssim que va saber enllaçar la ciència amb la Fe. Descendent de Voltaire i fill de família nombrosa, estudià amb els jesuïtes i posteriorment s'integrà a l'orde. Treballà principalment a l'Orient i sobretot a la Xina on identifica l'esquelet del Sinanthropus antic de 300.000 anys. Morí als Estats Units el 1955.

Música

Música i dansa a Santes Creus

L'"Obra Cultural Santes Creus" i amb el Patrocini de la Generalitat de Catalunya es celebrarà a l'antic monestir, del 18 de juliol fins al 12 de setembre, el VII Cicle de Concerts i el I de Ballet i dansa.

En el mateix hi participarà el "Trio a Cordes" de París, l'Orquestra de Cambra "I solisti italiani", el quintet vocal "The Scholars".

Pel que fa als artistes del país destaquem la presència de dos esbarts Sant Martí i el Dansaire de Rubí acompanyats de les cobles Badalona i Principal del Llobregat respectivament.

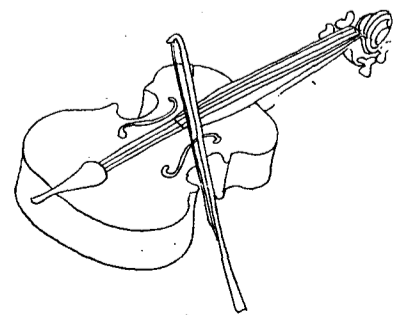
Tots els recitals es faran en dissabte.

I Festival de Matadepera

El Consell Municipal de Cultura de l'ajuntament de Matadepera (Vallès Occidental) ha

organitzat pels quatre dijous de juliol, el I Festival de Música que se celebra a l'església parroquial de sant Joan de Matadepera. Un programa variat i enriquidor per-

met escoltar l'Orquestra de Cambra Franz Liszt de Budapest, el Quartet Tarragó de guitarres i la pianista Leonora Milà.

AUSONA
El setmanari de la comarca de Vic

CASA TORRES
Teixits novetat senyora
REBAIXES
Fi de temporada
Passeig de gràcia, 118

COMPREM

- POSTALS ANTIGUES
- NAIPS ANTICS
- CARTES ANTIGUES
- ACCIONS ANTIGUES
- GRAVATS ANTICS
- SEGELLS

GALERIA FILATÈLICA DE BARCELONA

C/ València, 229
(entre Balma i Rambla Catalunya)
Tels. 215 65 24 / 86. Barcelona-7

Fent pinya

La diada de Sant Joan, a la ciutat de Valls —que inicia la temporada tradicional de grans actuacions— vam poder viure la millor jornada col·lectiva de la present centúria, en la qual va sobresortir la colla Vella local, que féu demostració de potència i ben fer casteller; la seva rival local, la colla Joves, no fa afluir però, i va plantar un bell estol de castells de vuit, més que envejables. Resumint, una actuació que, un cop més, passarà a la història.

Pròximes actuacions

11 de juliol: A Arenys de Mar: Vella, dels Xiquets de Valls. A Vilafranca: Castellera de Vilafranca (Barri Sant Julià). 12 de juliol: A La Granada: Castellera de Vilafranca. A Premià de Mar: Castellera de Barcelona. A Santa Bàrbara: Vella dels Xiquets de Valls. 15 de juliol. A Roquetes: Els Nens del Vendrell. A La Torredembarra: Els Nois de La Torre (Retaule Sta. Rosalía).

ACTUACIONS

JOVES DELS XIQUETS DE VALLS: El dia de Sant Joan, a Valls, van descarregar el quatre de vuit, el dos de set i 2 pilars de cinc (un al balcó i grat); carregant el tres de vuit. El dia abans, van descarregar el quatre de vuit, el dos de set, el tres de set, dos pilars de cinc i alguns de quatre.
VELLA DELS XIQUETS DE VALLS: També per Sant Joan, van descarregar el tres i el quatre de vuit, el dos de set i el tres de

set alçat per baix (aquest últim sols carregat), ambdós castells simultanis, i tres pilars de cinc (un aixecat i baixat per sota i un al balcó). El dia abans, van descarregar el quatre de vuit, el dos de set, el cinc de set, dos pilars de cinc i alguns de quatre. Finalment, el dia 20, a Roda de Fer, van descarregar, el dos de set, dos quatre de set (un net), el tres de set, el dos de sis, el tres de sis per sota net i tres pilars de cinc (un aixecat i baixat per sota).

CASTELLERS DE MONTMELÓ: Actuaren a Montcada, el dia 20, on descarregaren el tres de sis, castells nets i d'altres i alguns pilars de quatre, intentant la torre de sis.

CASTELLERS DE RIBES: A la seva festa major, el dia 28, descarregaren la torre de sis i intentaren, dos cops, el quatre de set i un el pilar de cinc. El dia de Sant Joan, al barri local de Roquetes, van descarregar el tres i el quatre de sis i alguns pilars de quatre; van carregar el pilar de cinc aixecat per sota i intentaren la torre de sis.

CASTELLERS DE SITGES: També actuaren el dia 28 a Sant Pere de Ribes, on descarregaren el cinc, el quatre i el tres de set i el pilar de cinc. El dia 23, al Poble Sec local, van descarregar el tres de set, la torre de sis, castells de sis (normals i nets) i pilars de quatre, i van carregar el pilar de cinc. Finalment, el dia 21, a Castelfedels, van descarregar la torre de sis, el pilar de cinc, alguns de quatre i castells de sis nets.

JÓVE DELS XIQUETS DE TARRAGONA: Al barri local Residencial Palau, el dia 24, van

descarregar castells de sis (normals i nets) i pilars de quatre. Abans, el 22, al Col·legi Pax, van descarregar el dos de sis, castells de sis (normals i nets) i pilars de quatre.

XIQUETS DE TARRAGONA: A Barcelona, al Camp Nou, el dia 21, van descarregar el quatre de set, el pilar de cinc, i un de quatre caminant. El dia 20, al Col·legi Saavedra local, van descarregar el tres de set, el pilar de cinc, alguns de quatre i un castell de sis net.

ELS NOIS DE LA TORRE: Anaren al barri marítim local, el dia 20, on descarregaren la torre de sis, el pilar de cinc i castells de sis (normals i nets). A casa de l'avi Palé (de 103 anys), van descarregar el tres de sis i el pilar de cinc.

CASTELLERS DE TERRASSA: En la seva sortida oïciana, el dia 20, a Montsegur, a les festes de Sant Joan, van descarregar la torre de sis, castells de sis (normals i nets) i pilars de quatre. L'endemà, a Perpinyà, davant el monument a Pau Casals, van descarregar la torre de sis, el pilar de cinc i un castell de sis. Abans, el dia 18, a Moià, a la festa de la revista Som, van descarregar el tres de set, la torre de sis, el pilar de cinc, un de quatre i un castell de sis. Finalment, el dia 24, a La Seu d'Urgell, van descarregar la torre de sis, el pilar de cinc, un de quatre i castells de sis (normals i nets), tot intentant el tres de set (que van desmuntar); i a Castelfollit de Riubregós, van descarregar un castell de sis i un pilar de quatre.

Jaume Casanova "Crossa"

La sardana i la dansa

En aquest últims mesos, a la nostra Generalitat sembla que s'ha produït un moviment favorable a la difusió i suport a l'anomenada Cultura Popular, la qual sembla que esdevenia víctima, principalment la sardana, d'un hàbit d'indiferència i menyspreu, evidentment del tot erroni. Aquesta situació ja ve de molts anys enrera, però últimament fins i tot tenia tendència a crítiques i censures cada vegada més agres i obertes.

Però diuen que rectificar és de savi, i nosaltres així ho creiem, i així, també, ens plau esbandir la nova orientació que s'ha pres. Un dels primers resultats materials que comprovem, és l'edició d'un calendari de "Festes i Tradicions" de l'estiu-tardor del 1981, editat per la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació, molt ben presentat i il·lustrat, que dona a conèixer tota aquesta gamma d'actes que moltes vegades no han passat de l'àmbit local, i que, ensems també, ens descobreix una abundor i riquesa que, per a molts, haurà estat una veritable sorpresa.

Fem un breu recull dels actes del mes de juliol:

Dia 10. A Barcelona, benedicció dels automòbils, si bé és costum vigent a tot el Principat.
Dia 12. Taüll (Alta Ribagorça), cursa de falles i ball pla.
Dia 13. Taüll, Ball de Sant Isidre, variant del Contrapàs de la Pila.
Dia 15: Roses, havaneres./ Torredembarra, festa típica del quadre de Santa Rosalía.
Dia 16: Cadaqués, Sardinada i ball de sardanes./ Olot, festa del barri del Carme, Ball de Drac./ Palamós, processó marítima.
Dia 17: Olot, Ball del Conill./ Sant Hilari Sacalm, havaneres./ El Vendrell, festa del pa beneït, que dura fins el dia 26.
Dia 19: Berga, a Campllong, festa del Pi de les tres branques./ Sant Feliu de Pallerols, mostra folklòrica de la Garrotxa.
Dia 20: La Riera de Gaià, Ball de Santa Margarida.
Dia 21: Batea, encesa de fogueres i penjada del ninot.
Dia 24: Lleida, Processó infantil del Peu del Romeu, amb fanalets./ Lloret de Mar, aplec a Santa Cristina, processó marítima, a la plaça Ball d'Almorratxes./ El Port de la Selva, havaneres./ Fogueres a les masies d'Olost, Sant Boi de Lluçanès i Perafita.
Dia 25: Balaguer, processó infantil amb fanalets.
Dia 26: Mont-Ras, havaneres i cremat del rom./ Sant Feliu de Guíxols, concurs infantils de pesca amb canya./ El Vendrell, festa major, castellers.
Dia 27: Mataró, Festa major, dormida dels gegants, entremès de la Momerota (Bou de Foc).

Josep Ventura

El gegant dels aires

57

deixés venir a cada teva; recordate'n, Jordi, recorda-te'n! I ja que ara sembla arribada l'hora de les confidències, en aquests moments en què no sabem si tornarem mai més a veure aquells dos éssers estimats, mira una prova de l'afecte pregon que jo servo per als teus.

I en Lluís, traient-se de la butxaca de l'americana un paquet, curosament plegat amb paper fi, el mostrà a en Jordi, dient:

—¿Saps el que hi ha aquí dintre?

—No, Lluís... Però et demano que em perdonis... Jo no volia ofendre't.

—No m'has ofès pas, amic meu... Però, deixa'm dir; deixa'm també a mi desfogar el meu cor adolorit.

I desembolicant el paquet de paper fi, en Lluís va treure'n una rosa marcida.

—¿T'en recordes, Jordi, d'aquesta rosa? Era un dia que havíem anat a Vallvidrera. La teva mamà, sempre amable amb mi, m'havia convidat a la passejada. Fa d'això bastant temps. Anàvem a segon any de batxillerat, ¿te'n recordes? La Julieta portava un vestit blau i una ombrella vermella, que donava a la seva cara formosos reflexos de sol ixent. Vàrem anar cap al Pantà i en entrar en el frescal i exuberant torrent del Llavallol, la teva germana es fixà en un roser florit que havia nascut a l'atzar en un marge de difícil accés. Oh, Jordi, que diferent és aquest lloc en què ens trobem d'aquell paisatge encantador de què parlo! La Julieta, com deia, es va fixar en aquell roser... Encara em sembla que la sento: "Oh quines roses més boniques!" Encara no vaig sentir això...

—Sí —interrompé en Jordi— ara me'n recordo. Quan la Julieta acaba de fer aquesta exclamació, tu vas córrer cap al marge i, arrapant-te per les mates, vas pujar fins al roser. Em recordo que la meva mamà et cridava: "Et faràs mal, Lluís!" Però tu, com si no ho sentíssis, vas seguir enfilant-te fins que vas poder abastar les roses.

—I et recordaràs que les vaig oferir a la Julieta i que ella, en prendreles, s'adonà que jo portava les mans ferides. Aleshores mirant-me d'aquella manera, dolça que els ferits boers han vist, em donà el seu mocador per embolicar-me la mà, i després... després m'oferi aquesta rosa que mai més s'ha separat de mi. El mocador l'hi vaig tornar. La rosa és aquesta que aquí veus.

—Oh, gràcies, Lluís, gràcies! Tu també sofreixes per ella! Ara ja sé que no sóc sol a enyorar-me i això és sempre un consol.

—¿I n'havies dubtat?

—No és que en dubtés. Però com que et veia sempre tan animós...

—Em veies animós perquè no volia entristir-te més i perquè, a dir-te la veritat, jo no hi puc creure en la idea de que no podrem sortir d'aquí mai més. No et puc dir pas què és el que em dona aquesta vaga esperança, però és el cert que espero quelcom, un miracle potser, una casualitat, un vaixell que passi... no ho sé.

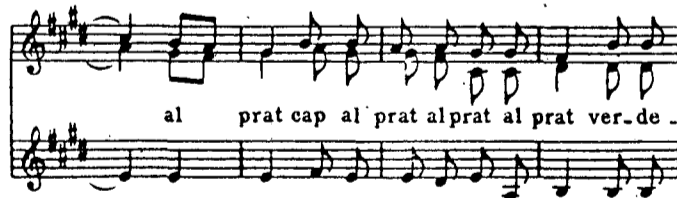
—Felç de tu que pots pensar així.

—Sí, és una gran sort, perquè ha d'ésser terrible no tenir esperança i

La partitura setmanal

Cap al prat

Lligat *Cançó russa*

Cap al prat verdejant
el cavall portaré.
Quan haurà pasturat,
més lleuger que no el vent
tot seguit em durà
on està el pare meu.
Li diré: "El que us plau,
bé que vull, no ho sé fer.
Ai teniu pietat!
No em caseu amb un vell!"

Costums i tradicions

La patrona (?) de pinxos, valents i busca-raons

No crec que hi hagi molta gent que dugui escapulari. Potser abunden més les persones que ni tant sols n'han sentit a parlar. No obstant, el seu ús com a expressió de devoció especialment a la Verge del Carme fou, antanyases, molt corrent a Catalunya i la pràctica s'extengué a d'altres advocacions, sobre tot marianes.

Diu la tradició que la Mare de Déu s'aparegué en somnis a Simó Stock —cognomenat així perquè passà vint anys dins la cavitat d'un roure, en anglès "stock"— i que esdevindria general de l'orde carmelitana. La Verge va lluir-li un escapulari prometent-li que amb ell es podrien alliberar les ànimes del Purgatori. Algun autor diu que la promesa fou feta a Joan XXII concretant que qui el duqués, sortiria del Purgatori el dissabte després de la seva mort.

Sigui com sigui, la devoció vé de molts segles endarrera, car el sant era del segle XIII i el papa del XIV. Això, pel que fa a l'escapulari, car l'origen de l'Orde Carmelitana, segons la tradició vindria dels temps del profeta Elies.

No és estrany, doncs, que també els costums populars nascuts al voltant de la festa de la Mare de Déu del Carme, tinguin gust de vi ranci. Alguns s'han perdut, fins i tot, enduts per les tramuntanes dels temps moderns.

Dels perduts i dels que resten, fem-ne una mica de xerrada, ben

N. S. DEL CARMEN TAMBORES.

entès que, com sempre, poden quedar-ne sense esmentar, per desconeixement o manca d'espai.

Una de les coses més sorprenents de la devoció carmelitana la trobem en la Barcelona del temps de la vellúria. Veureu. La festa era celebrada —encara ara es fa—, al barri del Raval, on hi ha l'església del Carme. Hom hi havia fet una fira molt popular: de ventalls —com per Sant Cristòfol—, especialment, però, de tambors i xiulets per a la mainada. També s'hi venien manats d'herbets aromàtiques i, no cal dir, poms de flors perquè els nois n'ofrenessin a les noies, així com les obsequiaven, també, amb els esmentats ventalls.

La sorpresa, però, no la trobem en aquesta fira, sinó en el fet que els pinxos, valents i busca-

raons tenien la Mare de Déu del Carme per patrona i aquell dia, en sortir de l'Ofici, es passejaven pel carrer que duu el nom d'Ella, mostrant, desafiant, els poms i mànecs de les seves armes sobressortint de les faixes.

Un espectacle molt bonic és el "Ball dels càntirs" del poble de Carme on, tot i tenint per patró sant Martí, fan festa major el dia de la Mare de Déu. La dansa consisteix en una sèrie d'evolucions portant, els balladors, damunt el cap, un càntir de terrissa mig ple d'aigua per a mantenir millor l'equilibri. Si tot i els giravolts, acaba la dansa sense que el càntir hagi caigut, la balladora el pren, ofrenat per la seva parella i li trenca als peus. Això sí sense esquitxar-lo car, de ser-ho, demostraria poca destresa.

A Sant Feliu de Guixols els carmelitans organitzaven "corpomes", és a dir, posaven pomes surant en uns cubells o galledes plenes d'aigua i els infants, provistos de canyès esberlades d'un cap, amb les berles separades per un troç de fusta o de suro havien de pescar, corrents, alguna poma.

A Olot surt un entremès figurant un conill dret damunt les potes del darrera, un pollastre i un drac, igualment dempeus. Sembla que només a Olot hi ha comparses amb els dos animals citats primer i amb un drac en posició vertical.

Esteve Busquets i Molas

Racó del llenguatge

El mal temps (1)

Quan l'Altíssim, captaire cec de Sinera, personatge introductor de situacions en l'obra teatral Primera història d'Ester, de Salvador Espriu, vol generar un clima gèlid de desolació i desemparança a l'escenari, amb motiu de l'allunyament i el repudi de la reina Vasti, ho fa amb aquestes paraules: "Palatins, funesta gisca!"

"D'això, el nom mutilat pel cerç dels murmuris: Freda". És un vers tret del poema Freda, del mataroní Josep Punsola. Es refereix a l'escurçament del nom Frederica fet pels murmuris en forma de cerç.

Hi ha una novel·la de Quim Monzó que té per títol: L'udol del griso al caire de les clavegueres.

La sensació desagradable i conjunta de vent i fred amb què la meteorologia ens obsequia en algunes èpoques de l'any s'expressa correntment amb aquests mots: gisca, cerç, griso. El diccionari normatiu ens informa que gisca és un aire molt fred, que cerç és el vent fred del nord-est i defineix griso com un aire fi i gelat.

Encara hi ha taro que és la denominació més popular de totes per indicar vent fred. Abriga't bé, que en aquella cantonada sempre hi passa un taro! diuen les mares als fills que de bon matí van a l'escola, a l'hivern.

Tot això és un aspecte del concepte acceptat generalment com a mal temps. Concepte que ens suggereix fred, pluja, vent, calamarsa, boira, elements que per si sols, encara que tinguin una activitat moderada, ja produeixen incomoditats o malestar. No oblidem que a les situacions adverses de salut o de diners, les anomenem mal-tempsades, en sentit figurat.

Quan aquestes manifestacions del temps sobrepassen la moderació i adquireixen violència l'expressió mal temps resulta insuficient i aleshores podem parlar d'un desfet de temps, en el seu sentit físic i concret, que pot degenerar en catàstrofe segons el mal que infligexi a poblacions i sembrats.

El vent que ens acaricia suaument sense passar de ventijol, oratge o oreig i que si ve de mar en direm brisa o marinada, quan augmenta la velocitat desmesuradament comença a fer destrosses i es converteix en huracà, que a Amèrica en diuen tornado, i els bategen amb noms de dona. Per sort no sovintegen aquí, però de tant en tant podem llegir als diaris o veure a la televisió els seus terribles efectes destructors. Si el vent tempestuós i violent es presenta arremolinat s'anomena cicló, i si el seu camp d'acció són els mars de la Xina, allí és un tifó.

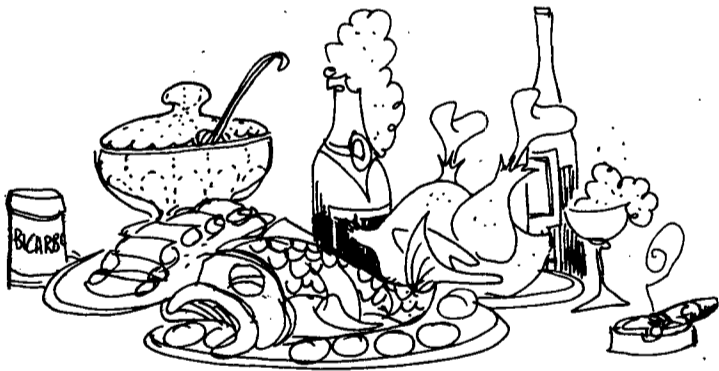
Perles ortogràfiques

Un altre anunci econòmic de la gran premsa: Moltes gràcies Esperit Sant per tantes coses concedidas. M. T. Deixant a part la incoherència d'aquesta mena d'anuncis, no han tingut present que en català no hi ha cap plural acabat en as.

Albert Pera

Cuina

Mª Glòria Muntañola

Paté de tonyina

- 1 llauna grossa de tonyina (240 gr)
- 1 llauna petita de tonyina per l'ornament
- 6 ous
- 6 cullerades de salsa "catchup".
- salsa maonesa
- Un troç de molla de pa del mig, d'una barra de mig quilo
- 200 c.c. de llet

Mulleu la molla de pa amb la llet, poseu-la en un recipient amb 4 cullerades de salsa "catchup", els 6 ous sencers i la llauna grossa de tonyina; amaniu-ho amb una mica de sal i pebre i bateu-ho amb la batidora.

Unteu un motlle amb mantega i poseu-hi paper d'alumini al fons, també untat, i ompliu-lo amb tot el que heu preparat. Fiqueu-ho al forn 35 o 40 minuts.

Deixeu-ho refredar i buideu-ho en la plata de servir. Cobriu-ho amb salsa maonesa espessa, barrejeu-ho amb 2 o 3 cullerades de "catchup".

Cobriu el damunt del paté amb la tonyina de la llauna petita, a bocins

58

Josep M.ª Folch i Torres

creure que mai més, mai més, no podem tornar a trepitjar la nostra Catalunya estimada, la nostra formosa terra que té arbres i flors i sol i vida i un cel blau i unes muntanyes encatufades de verdor. Jo crec que no pot ser que Déu vulgui deixar-nos en aquest exili; jo no crec que ens privi de tornar a veure les nostres coses estimades.

—Sí, Jordi, esperem; preguem, confiïm en Déu. Ell ens donarà el medi de sortir d'aquí. Ell ens farà la mercè de permetre'ns llibertat la Julieta; Ell voldrà que tots plegats tornem un dia al costat de la teva pobre mare, per rescabalar-la dels sofriments que ha passat.

Aquestes paraules d'en Lluís varen animar de tal manera a en Jordi, que fins li encomanaren un xic de la seva ferma esperança.

—Gràcies, Lluís, gràcies! —li va dir, llençant-se-li als braços.— Tu ets més que un amic; tu ets un germà amorós, a qui jo estimó més que a mi mateix.

Amb aquestes paraules, els dos amics es varen separar per anar a prendre algun repòs, car tots dos en tenien prou necessitat.

UNA TEMPTATIVA AFORTUNADA

L'endemà matí, en Lluís es llevà més aviat que els altres dies. Tot vestin-se, pensava en la seva interrompuda excursió al lloc encimerat que ell havia batejat amb el nom de la Catedral.

"Haurem de tornar a provar l'ascensió al cim d'aquelles roques —es deia en Lluís, pensant en la grandiositat del paisatge que des d'allí es deuria descobrir—. I a més, jo no m'hi puc quedar per aquí baix. M'hi entristeixo i no convé deixar-se portar pels pensaments negres."

Quan va estar vestit va anar a cridar el negret.

—James! James!

El negret es va llevar amatent, en sentir la veu del seu estimat protector.

—¿Què mana, missenyor?

—¿Vols venir a passeig amb mi?

—Ja ho crec, missenyor.

—Oh, no et pensis que ens divertim gaire. Es tracta d'anar molt lluny, i encara carregats.

—Carregui tant com vulgui, missenyor, que jo ho portaré amb gust.

—No podries pas portar-ho tot sol el que me'n vull emportar. Es tracta de traslladar al cim d'un roquer un tauló dels que varen servir pel raig dels pobres mariners.

—Ho provaré.

—No ho consentiria pas. Tu m'ajudaràs solament i així crec que, sense fadiga, entre tots dos ho podem portar."

DIUMENGE 12

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.31 PARLEM
11.00 EL DIA DEL SENYOR. Re-transmissió de la Santa Missa.
12.00 GENT JOVE
13.00 TEMPS I MARCA
14.30 INFORMATIU
15.00 NOTICIES
15.30 AVENTURES DE TOM SAWYER
16.00 LA CASA DE LA PRADERA
16.55 DOCUMENTAL
17.45 DIBUIXOS ANIMATS
18.00 EXTERIOR DIA
18.35 NOMS D'AHIR I D'AVUI
19.00 LA DANSA
19.35 ELS NOUS VENJADORS
20.30 ANEM A VEURE
21.00 NOTICIES
21.20 ESPORTIU
22.05 REVISTA DE TOROS
22.35 TERTULIA AMB...
23.35 ENREDO
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 D'UN TEMPS, D'UN PAIS
14.30 RECULL DE SERIES

CIRCUIT ESTATAL

15.30 L'INCREDIBLE HULK
16.20 MES ENLLA
16.50 LOU GRANT
17.45 FESTIVAL TV
19.00 FUTBOL
20.00 EL TESTIMONI
21.00 MEMORIES DEL CINE ESPANYOL
22.00 LLARGMETRATGE: "Eso del matrimonio"
23.50 COMIAT

DILLUNS 13

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 PASSEM-HO BE
14.25 MIGDIA
17.00 CURT
17.15 AVUI: TEATRE: "El papà de Romeu i Julieta", de J. Oliver

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.05 CIRC
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE

16.35 L'ESTEL BLANC
19.05 JOEY Y EL HALCON ROJO
19.35 INFORMATIU JUVENIL
20.00 MA A MA
21.00 TELEDIARI
21.35 LLAPIS I PAPER
22.40 WILL SHAKESPEARE
23.35 AL CIERRE

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 AVENTURES DE SUPER-RATON
20.30 CURTMETRATGE
20.45 CINE CLUB. Cicle Katharine Hepburn. Llargmetratge
22.25 HORIZZONTS
23.10 POLIESPORTIU
23.45 NOTICIES-2
24.00 COMIAT

DIMARTS 14

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 JOCS DE VACANCES
14.25 MIGDIA
17.00 TERENCI A LA FRESCA
17.45 RUSIÑOL ASPECTES PAISATGES
18.15 CATALUNYA A FONTS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
16.35 L'ESTEL BLANC
19.05 UN MÓN PER A ELLS
20.00 EN AQUEST PAIS
21.00 TELEDIARI
21.35 300 MILIONS
22.40 DALLAS
23.35 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 ELS NOIS DEL 47 A
20.30 RETRAT EN VIU
21.30 AMUNT, AVALL

22.20 CONCERT DE ROCK
22.35 ANIMACIÓ
22.45 FLAMENC
23.15 POLIESPORTIU
23.45 NOTICIES-2
24.00 COMIAT

DIMECRES 15

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 JOCS DE VACANCES
14.25 MIGDIA
17.00 CICLE TEATRE S. RUSIÑOL: "El pati blau"
18.00 NO PAU, NO GUERRA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.05 PREMIS INTERNACIONALS DE TEATRE: "El violín"
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
16.35 L'ESTEL BLANC
19.05 GRIZZLY ADAMS
20.00 OFICIS PER RECORDAR
20.30 UN MON FELIÇ?
21.00 TELEDIARI
21.35 SESSIÓ DE NIT: "Detective sin licencia". 1972
23.35 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 CASTELL DE CLOPPA
20.11 AUBREY
20.30 ENTRE DOS CLARORS
21.00 TEATRE: "El padre", de August Strindberg
23.15 POLIESPORTIU
23.45 NOTICIES
24.00 COMIAT

DIJOUS 16

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 JOCS DE VACANCES

14.25 MIGDIA
17.00 VOSTE PREGUNTA
18.00 AMB TONS I SONS
18.30 LES GUILLERMINES DEL REI SALOMÓ

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRÓNICA-3
16.05 EL BOSQ DE BRENDON
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
16.35 L'ESTEL BLANC
19.05 EL GRAN CIRC DE TVE
20.00 MUSICA MAESTRO
20.25 VIURE CADA DIA
21.00 TELEDIARI
21.35 AQUESTA NIT
22.40 TAUROMAQUIA
23.35 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 EL REGNE ANIMAL EN CRISI
20.30 II GUERRA MUNDIAL. DIARI D'UN SOLDAT
20.55 ZARABANA (revista espectacles)
21.50 BENNI HILL
22.15 MUSICAL EXPRESS-AMICS
23.15 POLIESPORTIU
23.45 NOTICIES-2
24.00 COMIAT

DIVENDRES 17

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 PASSEM-HO BE
14.25 MIGDIA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.05 POPEYE
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
16.35 L'ESTEL BLANC
17.00 VIDA D'ESTUDIANT
17.50 BLA, BLA, BLA
19.10 SPIDERMAN
19.30 LA BOSSA I LA VIDA
20.00 PRENGUI LA PARAULA
20.25 VAL MES PREVENIR
21.00 TELEDIARI
21.35 TENSION: "Doble asesinato"

22.50 L'ACTOR I ELS SEUS PERSONATGES
23.55 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.15 NOTICIES-2
19.30 LA CLAVE
23.45 NOTICIES-2
24.00 COMIAT

DISSABTE 18

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

11.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

12.00 SABADABADA
13.00 CONCERT. Orquestra Nacional de França
14.00 INFORMATIU
15.00 NOTICIES
15.30 ELS PICAPEDRA
16.00 PRIMERA SESSIÓ: "Melody" 1970
17.50 DIBUIXOS ANIMATS
18.00 APLAUSO
19.40 VACANCES A LA MAR
20.30 EL BOTANIC
21.00 NOTICIES
21.20 INFORME SETMANAL
22.05 DISSABTE CINE... "Mafia" 1968. (Majors de 14 anys)
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 EL CASTELL DELS TRES DRAGONS

CIRCUIT ESTATAL

15.30 FLASH GORDON
15.50 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA "Fórmula 1"
17.50 RAFFERTY
18.40 ELS CRISTIANS
19.30 PRENGUI I LA PARAULA
20.00 IMATGES
20.50 LA CASA DEL TERROR
21.40 TROBADES AMB LES LLETRES
22.55 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
24.00 COMIAT

Guía editorial

LIBROS NUEVOS PARA EL VERANO

- EL HOMBRE NUEVO. B. Forcano, L. Boff y otros
- MARIA DE NAZARET: MUJER, CREYENTE, SIGNO. M. Rubio
- LA ORACION DEL CORAZON. J. Lafrance
- CANTOS DE LA IGLESIA ANTIGUA PARA LA IGLESIA DE SIEMPRE. L. Nos
- PUSTINIA. ESPIRITUALIDAD RUSA PARA EL HOMBRE OCCIDENTAL. C. de Hueck - Doherty

Y PARA LOS QUE NO TIENEN TIEMPO:

- EL PUESTO DEL HOMBRE EN LA FILOSOFIA CONTEMPORANEA. C. Díaz
- CULTURA Y LIBERACION. N. Alcover
- MORAL PROFESIONAL. J. M.ª Vázquez
- ¿UNA IGLESIA EN TRANSFORMACION?. J. M.ª Laboa
- DOGMATISMO Y EDUCACION. L. López-Yarto
- CARTA A UN HERMANO CATOLICO. Max Thurian

NARCEA, S.A. DE EDICIONES DR. FEDERICO RUBIO, 89 - TELS. 254 64 84 - 254 61 02 - MADRID-20

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

ANUNCIEU-VOS A
Catalunya
Cristiana

mulletton

para la higiene del cuerpo y del hogar.

**compresas
adhesivas**

glamour
en bolsitas de
10 unidades
20 unidades
mini
10 unidades

tissue higiénico

confort
en paquetes de
2 rollos
ideal (perfumado)
en paquetes de 2 rollos
noble (doble hoja)
en paquetes de 2 rollos

servilletas

picnic
en paquetes de
50 unidades de 1 hoja
buffet
en paquetes de
50 unidades de 2 hojas
lunch
en paquetes de
50 unidades de 3 hojas

braguitas pañal

medio día
en bolsitas de
20 unidades
media noche
en bolsitas de
15 unidades
primeros pasos
en bolsitas de
12 unidades

**pañales
de
celulosa**

norm
en paquetes de
250 gramos
maxi
en paquetes de
500 gramos
gran stock
en paquetes de
750 gramos